

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθήνα; φρ. 15. — Έν δε τα; έκρχ. φρ. 16. — Έν τρ ήωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ.

Τρικούπης-Ράλλης-Λομβάρδος-Καλλιγᾶς Ρούφος-Καραϊσκάκης.

Έν μέσω ποίας θυέλλης παρέστη ό κ. Κουμουνοδούρος εις τήν όρκισιν του διαδόχου του Τρικούπη και προσυπέγραψε τό Β. Διάταγμα! Έφύσα ό καιρός προχθές μεταβολήν ύπουργικήν, έβρεχε διορισμούς και χαρτοφυλάκια, τό καταπέτασμα των Βελεντζικών έσχίσθη εις δύο άπό άνωθεν έως κάτω, και έν μόν τεμάχιον καταπετάσματος έλαβεν ό Παπαμιχαλόπουλος και έτυλίχθη, εύρεθείς γυμνός ως ό Άδάμ, άρ' ής έγέυθη τό πρώτον μουλκείον πεπόνι έν του Βελεντζικού κήπου και μη τολμών να παροσιασθή ούτω πως πρό των έρθαλμών τής Παρθένου Δικαιοσύνης, ήν φυλάσσει δράκων ξανθός, ό Κησλάρης Ράλλης, τό δ' άλλο τεμάχιον, λευκόν ως σουδάριον, άρπάσας έβαλε μέσα, ως ρούχα άπλυτα έντός μπόγου πλυντριάς, τά πρασινοκίτρινα μέλη του ό άνάργτος Σωτηρόπουλος, και λάβων αυτά επ' ώμου επήγε να τά καθαρίση εις τό νερό του Κεφαλαριού!

Ό άνεμος ήτο μανιώδης, καπέλλα ύπουργικών και μανδύλια γεωργών έφέροντο επί των όρμων του ως ακόνη λειοτριβομένων λιθαρίων του Σούτσου, έβούζε δε δι' όλης τής ήμέρας ως φωνή Τρικούπη υπό τους θόλους του Βουλευτηρίου και ποτε τόν μονότονον βορβάν διέκοπτον έκτακτοι περίοδοι ευγλωττίας Εισαγγελέως Βουλπιώτου, άποτεινομένου εις τόν γαληνότατον Βάλθην, έρωτώντα τή στιγμή εκείνη τόν μαρτυρα Παπαμιχαλόπουλον :

— Έχει πατριωτισμόν ό Βελέντζας ;

Αί ύελοι των παραθύρων έθαύοντο και επατάγον επί του λιθοστρώτου ως γυαλιχά κερφια του Μπούμπουλη, όστις είχε κολλήσει τή ώρα εκείνη τό αυτί του εις τό στόμιον του τηλεφώνου με τόν Άράπην και συναισθανόμενος ότι δια τελευταίαν φοράν γίνεται τό κόλλημα αυτό, δια του όποιου επί έν και ήμισυ έτος τόσαι τρέλλαι,

τόσαι δαιμόνια, τόσαι έρωτήσεις άν είναι μπουνάτσα δια να μεταβή εις τόν Νχύσταθμον, τόσα ιδιχίτερα συμφέροντα έσφουρίζοντο, δεν είχε πλέον ξεκολλημό.

Τοσάκις είχε πη ότι :

— Έμένα δεν ιδρώνει τ' αυτί μου.

Και όμως είχε ιδρώσει τόσον, ώστε έδέησε να του παρεχούσαν πέντε μαστέλλους νερό, διότι άλλως έπρεπε ή τό τηλεφώνον να χάση τό στόμα του ή ό Μπούμπουλης τ' αυτί του.

Ουδέποτε πεισματωδέστερον έκολλήθησαν έρωτιώντα σκυλιά άνκαματζύ των.

Ό σύρναός ήτο κατάρμαυρος, μαυροφορεμένος σύννεφα, τά πένθιμα του Κουμουνοδουρικού κόμματος, κηδεύοντος εκεί άνκερως χωρίς διάκω και χωρίς πκπθ, μετά σιωπής έπομένως έκπληκτικώς, τόσαις Καστέλλαις και Καστανιώτισαις, Αστυνομίας και Κεντρικᾶς Τραμείας, Τελωνείας και Προξενείας, δώρα και κλοπάς, χουζοური και Άγιος ό Θεός!

Τί κρύο ήτον εκείνο, βαρύν ως άπόρρασις Τρικούπη και διαπεραστικόν ως προσβολή Ράλλη, κρύο Δεκεμβρίου, κρύο Σουηδίας και Νορβηγίας, κρύο τής τσέπης των όπαδών του κόμματος, κρύο τής καρδιάς του Σωτηροπούλου και τής φαντασίας του Μπούμπουλη, κρύο τής Δικαιοσύνης, κρύο του Ειδικού Δικαστηρίου.

Άντίο! ζέστη του Ναυστάθμου και του Κονιάκ με λεπτά του Ύπουργείου, αντίο! ζέστη των συμφωνητικών και των Άδαμάντων του Δζέν, αντίο! καύσων των παραγγελιών και τής ζεστής γαλέτας, αντίο! κυνικά καύματα των προμηθειών και μυστικών συνεννοήσεων με Τσιγγρούς και με Ντελυπεντέρηδες.

Ό Κουμουνοδούρος δι' όλης τής ήμέρας έτρεμε... άπό κρύο! Δεν τό κούνησε άπό τό Κρεβάτι του! Τουβάλαν τρία παπλώματα Δζάνηδες, πέντε κουβέρταις Βελέντζηδες, πάλιν έκρύονε. Ήθελε λέγει για να ζεσταθῆ τσάι Ρούφο ή σοκολάτα Μπούτο. Άλλ' ούτε εις του Πικυλίδου, ούτε εις του Σόλωνος εύρέθη τή ήμέρα εκείνη τοιοούτο τσάι και σοκολάτα.

Μόνον άπό ώρας εις ώραν τά σύννεφα έσκορπίζοντο, ό

οὐρανὸς ἐκαθάρριζε καὶ δύο ρωκόλα τοῦ Τρικούπη, ἐξ λευκοῦ λαίμοδέται καὶ ἰσαρίθμια ζεύγη χειροκτιῶν τῶν νέων ὑπουργῶν, ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ ὄριζοντος ἐπέμποντα κακὰς καὶ ψυχρὰς ἠλιακὰς ἀκτίνας.

Ἦσαν ὅμως τόσον περιοδικὰ αἱ ἀνατολαὶ αὐταὶ εὐδίας! Ὁ Οὐρανὸς τῆς Ἀπτικῆς εἶδειξεν ὅτι πενθεὶ τὸν Κουμουνδοῦρῶν του, διότι αὐτὸς ἀντανέκλα τὴν ἀστασίαν καὶ τὰς μεταβολὰς του, τὰς ἐλαφρότητας καὶ τὰ κέρια του, τῶρα τὴν εἰρήνην καὶ τῶρα τὸν πόλεμον, τῶρα τὰ χιόνια καὶ τῶρα τὸν ἥλιον, διότι αὐτὸς ἦτο ἡ προσωποποίηση καὶ τῆς σκόνης καὶ τῆς λάσπης του καὶ τοῦ ἀγριοκαριῶν του καὶ πρὸ πάντων τῶν χρυσῶν ἡμερῶν του.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Παρ' ἀξιοπιστοῦ πηγῆς ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ κ. Παπμιχαλόπουλος ἄμα τῆ παρικήσει τοῦ πρωθυπουργοῦ του ὑπέγραψε διάταγμα ἀπολύσεως τοῦ Κοιλικκοῦ Τύπου, τὸν ὅποιον ἀπὸ πέρυσιν ὡς πατὴρ τῆς πόλεως εἶχεν ὑπὸ κράτησιν.

Ἐξ ὅλων τῶν μελῶν τοῦ ὑπουργείου τὰ περισσότερα σχόλια—καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν τὰ περισσότερα ἀποδοκιμαστικά—προκαλεῖ ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Γ. Ροῦφου ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν.

Βεβαίως ὁ κ. Ροῦφος δὲν εἶναι εἰδικότης Ναυτικῆ· δὲν ἔχει τὰς γνώσεις ὅχι τοῦ συναδέλφου του ὑπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας, οὔτε τοῦ ὑφυπουργοῦ του, ὅστις ἐσχάτως ἐξέδωσε τὸ τελειότερον ἄχρι τοῦδε σύγγραμμα περὶ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως τῆς Μ. Βρετανίας, ἀλλ' οὔτε τοῦ

ὑποδεστέρου ὑπαλλήλου τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν.

Ἀλλὰ πότε εἶχον ἐιδικότητα εἰς τὸ ὑπουργεῖον αὐτό; Ἐπὶ Αὐγερικοῦ ἀνοίγοντος καθούρους καὶ ἀστακοῦς, ἐπὶ Ἀναργύρου βα... ἄς εἶναι, ἢ ἐπὶ Μπούμπουλη τοῦ Ἰμηττοῦ, ὅστις λέγεται καὶ Τρελλός;

Μεταξὺ λοιπὸν τῶν μὴ Εἰδικῶν, τῶν κηθρῶν πολιτικῶν, ὁ κ. Ροῦφος διακρίνεται διὰ τὸν ζῆλον, τὴν φιλοτιμίαν, τὸν πολιτικὸν ἐνθουσιασμὸν του, τὴν τιμιότητα, τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν ὀρθὴν κρίσιν.

Καὶ δὲν παραδεχόμεθα ἡμεῖς περισσώτερον εἰδικὸν τὸν κ. Καλλιγᾶν εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἀπὸ τὸν Ροῦφον εἰς τὰ ναυτικά.

Ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη ὅλον τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Τρικούπη, ὅπως εἶχε δεχθῆ καὶ ὅλον τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου, γνωρίζετε δὲ πῶς γρονθοκοποῦνται καὶ ματώνονται τὰ δύο προγράμματα ἀντικαταξῆ των

Μεταξὺ τῶν ὀλίγων παρατηρήσεων ἃς ἐμαῖθον ἐπιέκκεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν κ. Τρικούπην προκειμένου περὶ ποινικῆς καταδιώξεως τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου:

— Δὲν νομίζετε ὅτι, τῶρα ποῦ ἀναικνεῖται καὶ πάλιν τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα, πρέπει νὰ ἔχουμε ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν;

— Ὁ κ. Τρικούπης τῷ ἀπάντησε: — Καὶ τοῦτο δεῖ ποιῆσαι, κἀκεῖνο μὴ ἀριέναι.

Καὶ οὕτως ἐναυάγησε καὶ ἡ τελευταία ἀναικτορικὴ ὑπὲρ τοῦ πεσόντος πρωθυπουργοῦ παρεμβάσις.

Εἰς τὸν Θανάση Πετμεζᾶν, θεμελιωτὴν τοῦ Τρικουκου κόμματος—διότι ἐν ἀρχῇ ἦν Θανάσης, καὶ Θανάσης ἦν πρὸς τὸν Τρικούπην καὶ Τρικούπης ἡ ὁ Θανά-

- Ζήτωωω! Ζήτη ὁ πόλεμος!
— Μπαρᾶβο!
— Μὴ διακόπτεται, ρέ.

«Ὅταν σ' ἰδῶ ν' ἀνεγερθῆς ὡς νέκ ἀμαζῶνα,
Καὶ ὀδηγοῦσα φάλαγγας εἰς μάχιμον ἀγῶνα,
Καὶ πάλιν νὰ μεταστεφῆς καὶ πάλιν ἐλευθέρᾳ,
Ἄς ἦνε κείνη, ὦ πατρίς, ἐσχάτη μου ἡμέρα.»
Καὶ

Ἐν τῷ ἀκράτῳ ἐνθουσιασμῷ του ὁ ρήτωρ ξεγλυστρᾶ τοῦ καθίσματος καὶ καταπίπτει μακρὸς πλατὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τὴν πτωσίν του ἐπηκολούθησαν παταγωδεῖς γέλωτες, καλυφθέντες, —διὰ νὰ μὴ προσβληθῆ ὁ ρήτωρ, —ὑπὸ παταγωδεστέρων χειροκροτημάτων, ἅτινα ἐπετάθησαν ὅτε οὗτος ὡς ἄλλος Ἀνταῖος, ἀναστηλωθεὶς καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἐξηκολούθησεν:

«Ἕλληνας, εἰς αἰωνὸς ἀριστος ἀμύνασθαι περὶ πατρῆς, εἶπον οἱ προπάτορές μας, καὶ ὁ μέγας Σωκράτης, ὁ προκάστωλος τοῦ Ἰησοῦ ἡμῶν Χριστοῦ, —Μητρός τε καὶ πατρός καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, τιμιώτερον, ἐνδοξότερον ἐστὶν ἢ πατρίς, καὶ... (δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι ὅλον νὰ σὰς τὸ εἰπῶ). Καὶ ὁ Ρῆγας μας αὐτὸς ἔλεγε, —Καλλίτερα μίξας ὥρας ἐλευθερῆ ζωῆ, παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακῆ.»

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ. 1878

(Συνέχεια ἐκ ἐκθ. 262).

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ὁ γνωστὸς προστατῆς τῶν φυλακισμένων ἀνῆλθεν ἐπὶ τινος καθίσματος, βίξ ἐκ τοῦ καρεφείου ἀφαιρηθέντος, καὶ ἤρξατο ἀγορεύων ἐν μέσῳ θορυβωδῶν—σοῦσσο!

Καὶ ὁ λόγος του εἶχεν ἐπάνω κᾶτω ὡς ἐξῆς, ἂν μὴ ἡ μνήμη με ἀπατᾶ.

«Συμπατριῶται!
«Τοῦ Ἕλληνος ὁ πρᾶγῆλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει. Οἱ ἀδελφοὶ Κρήτες, Θεσσαλοὶ καὶ Ἠπειρώτες ἐξάνεστησαν, ἵνα θραύσουν τὰ δεσμὰ τῆς προκλιωνίου δουλείας.
«Ἐλλὰς ὡγρὰ καὶ κλαίουσα ψυχρραγχεῖς κ' ἐκπνέεις.
Αἱ τίγρεις αἱ Ἰρκαδικαὶ σ' ἐσπᾶραζαν, μὴ κλαίεις.
Ἄνάστα τὸν χαρμῶσυνον μακνῶν σου ἐνδύσου.
Ἐπλίσθησαν, τ' ἀσιανὰ δεσμὰ θὰ καταστρέψουν,
Ἦ κᾶν με τῆς καρδίας των τὸ αἶμα θὰ σὲ θρέψουν.»

σης—προσηνήθη ὑπουργεῖον, ἀλλὰ δευτεροβάθμιον, τὸ τῆς Παιδείας καὶ Κόμματος, ἀλλ' ὁ Κυβερνήτης ἐνόμισεν ὅτι οὐδὲν κοινὸν ἔχει μετὰ τὴν παιδείαν καὶ οὕτω δὲν ἐδέχθη μείνας ὁ Προτεστάντης τοῦ Κόμματος.

Ἰσαρίθμοι τῶν ἀργυρίων τοῦ Ἰσακρίωτου ἦσαν οἱ ἀπαιτηταὶ παρὰ Τρικούπη.

Τρικούπης δὲ δακρύσας εἶπε πρὸς τοὺς Τριάκοντα:
— Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Προέδρου· εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ· πᾶσα ψῆφος πληρωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς Πετμεζᾶς ταπεινωθήσεται· καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ ὑπουργικὴ τὸ σωτήριον τοῦ Προέδρου.»

Οἱ Γεωργοὶ βαρκαρίζονται ὑπὸ τοῦ Κοτσονάτου, διότι ἡ ἀποστολὴ των ἐξεπληρώθη καὶ αἱ ἐλευθερίαι ἐξησφαλίσθησαν.

Εἰς τὴν κομφὴν κεφαλὴν τοῦ κ. Καζᾶζη ἡ Στατιστικὰ θὰ μεταβληθῆ εἰς Σασιτισκὴν.

ΚΑΛΩΣΤΟΝΕ.

Καλῶς τον καὶ καλῶς τονε μέσα 'στὴν τόση ζᾶλη, ἀλλ' ὄχι τὸν Χαρίλαο, Λομβάρδο τὸν ἀφέντη, ὄχι καλῶς τὸν Καλλιγᾶ, τὸν Ροῦφο ἢ τὸν Ράλλη,... μὰ πολὺν λοιπὸν καλῶς τονε;... τὸν τύφο τὸν λεβέντη.

- Ζήτωωω! Ζήτη τοῦ Ρῆγα, ζήτωωω!
«Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν ἐλλήνων τὰ ἰσρά...»
— Μωρὲ ζήτη! Ζήτη ὁ πόλεμος!
— Σκασμὸς σὰς, ντέ!
— Σοῦσσο! Ν' ἀκούσωμε!
— Βᾶστα, βλάμη!
Καὶ ὁ ρήτωρ ἐξακολουθεῖ:
«Ἐλευθερία! Ὄνομα γλυκὺ, ὄνομα θεῖον! ἐλευθερία!
Σὺ, ἥτις ἀνυψοῖς τὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ θεοῦ, χαῖρε.
Τὸ λάβαρόν σου κυματίζει ἤδη ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἀκρον τῆς δούλης Ἑλλάδος ὑπερήφανον.
Ναί, κυματίζει, ἀλλ' ἡ ἀντεθνικὴ κυβέρνησις τοῦ Κουμουνδοῦρου τὸ ἐξητυτέλισε, τὸ ἐσχίσε, τὸ κατεπάτησε...»

Ἐνταῦθα ὁ ἀγορεύων διεκόπη ὑπὸ ἀγρίων φωνῶν τοῦ πλήθους.

- Τί εἶνε αὐτὰ;
— Κᾶτω! Κᾶτω!
— Βᾶστα, ἐξακολουθεῖ. Ἐδῶ εἴμαστε!
— Κᾶτω!
— Ἀπάνω! Μπιζ!
— Ὄζω. Βαρεῖτέ του!
Οἱ ἀκροβολισμοὶ ἐπυκνώθησαν καὶ οἱ ἀντιπρονοῦντες ἤλθον εἰς χεῖρας.
Τὴν πρώτην ἐξασπράψασαν χαστουκιὰ διεδέχθησαν γρονθοκοπήματα, μπαστουνακίς, καὶ ὕβρεις. Μάχιμα

Ποιὸς γίνεσαι Πρωθυπουργὸς καθόλου δὲν τὸν νοιάζει, κ' ἐπὶ Τρικούπη ἔρχεται, μὰ κ' ἐπὶ Κουμουνδοῦρου, καμμία μεταρρυθμίσι κινούριζ δὲν τρομάζει, καὶ γιὰ τὸ χᾶρο τραγουδᾷ με λύρα τροβαδούρου.

Μ' ὅσα κκαὶ κ' ἂν ἔρχεται τὸ νέο Ὑπουργεῖο, ὅση 'στὸ κράτος ἐξαφνὴ μεταβολὴ κ' ἂν γίνη, καὶ ἂν γεμίση με παρὰ τὸ Κεντρικὸ Τχμεῖο, ὁ τύφος ὅμως φαίνεται 'στὰ ἴδια πῶς θὰ μείνη.

Λοιπὸν, Τρικούπη, σῶσέ μας, χωρὶς καιρὸ νὰ κἀνης, καὶ πρὶν ἀκόμη τᾶλλα μας κακὰ μεταρρυθμίσης, μὰ μόνη μεταρρυθμίσι ζητοῦμε νὰ μᾶς κἀνης, μαζὶ μετὰ τὸν Ἀλέξανδρο κ' αὐτὸν νὰ ξεκουμπίσης. Souris.

ΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Ἐν τῷ καρενεῖῳ διεπληκτίζετο μία ὁμάς ἀρχίσασα ἀπὸ ὕβρεις καὶ τελειώσασα εἰς γρονθοκοπήματα. Ἀστυνομικὸς κλητὴρ παρεμβᾶς ἵνα τοὺς διαχωρίση, ἤρχισε νὰ σπρώχνῃ τὸν ἕνα ἀπ' ἐδῶ, τὸν ἄλλον ἀπ' ἐκεῖ, φωνάζων μετὰ θυμοῦ: — Καὶ τ' εἶν' ἐδῶ; Μπα; καὶ τὸ πήρατε γιὰ Βουλὴ;

Ὅταν εἶναι σελήνη, οἱ φανοὶ δὲν ἀνάπτονται· ἀδιάφορον ἂν τὸ φεγγάρι τὸ σκεπάζουν διπλᾶ τριπλᾶ ὡς ἐραπλώματα σῦννερα.

Ἀόμματος ἐπαίτης ζητεῖ ἐλεημοσύνη ἀπὸ τινος διαβάτην. Αὐτὸς, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐσκόνταψεν εἰς μίαν λάκκων ἀνοικτὴν τοῦ Δημάρχου:

ἀπεγυμνώθησαν τῶν θηκῶν καὶ ρεβόλβερ ἐξήλθον τῶν θυλακίων.

- Ὁ ρήτωρ ρίπτεται τοῦ καθίσματος καὶ κυλιέται εἰς τὴν λάσπην ἐν μέσῳ βοῆς καὶ ἀλαλαγμοῦ.
— Τὸ καπέλο μου, στάσου, σταθήτε, τὸ καπέλο μου, ἐκράνυζεν ὁ εἰς.
— ὦ, μὲ ξενύχισαν.
— Τί βαρᾶς, πατριώτη, τί σοῦ κᾶνω 'γώ;
— Μὲ κουρέλιασαν!
— Τὸ ἵππικὸ, τὸ ἵππικὸ!

Καὶ ὄντως, μακρόθεν ἐπεφάνθησαν ἵππεῖς καλπάζοντες. Ἐπὶ τῆ θῆξ αὐτῶν τὰ πλήθη τρέπονται εἰς γενικὴν φυγὴν. Ἄλλοι εἰσβάλλουσιν ἐν τοῖς κερνεσίοις, ἄλλοι καταπίπτουσιν ἐντὸς τῶν πρὸς δεινδροφύτουςιν ἀνωρυγμένων λάκκων, ποδοπατοῦνται, ἀσθμαίνουσι καὶ τινες σκαλώνουσιν ὡς γάτοι ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐν συντόμῳ δ' εἰπεῖν, τὰ πλήθη ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ διεσπάρησαν καὶ ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως ἐρημοῦται πρὸ τοῦ καταρθᾶσασιν οἱ ἵππεῖς.

Ἐπελθούσης τῆς εἰρήνης ἤρξαντο ἀνὰ ἐν ἀναραινόμενα τὰ θύματα τοῦ ἀνθρωπίνου ἐκείνου ἀνεμοστρόβιλου. Ἄλλοι εἶχον ἀπολέσει τοὺς πῖλους, ἄλλοι καταλασσωμένοι ἐκαθάρριζον ἐκυτούς, ἄλλοι ἐθεῶντο ἀπέλπιδες τὸ σχισμένον σουρτουκό των καὶ ἄλλοι ἐγέλου, οἰκτρότατον δὲ θῆμα παρέστη βρακᾶς μέχρι λαίμοῦ χωμένος

— 'Αόμματος! Τάχατες έμεις πούχουμε τὰ μάτια βλέπουμε καλλίτερα;

Είς κουμουνδουρικός και είς τρικουπικός φιλονεικοῦν. 'Ο δεύτερος είναι πεπεισμένος ότι τὸν έχει ἤδη φραγμένον τὸν Κουμουνδούρον ὁ Τρικούπης. — Σοῦ λέω πῶς θὰ τοῦ τρίξη τὰ δόντια ὁ Κουμουνδούρος, μόνε μὴ χάνεσαι. — Μέσ' τὴν πῆτα πάτησες! Θὰ τοῦ τρίξη τὰ δόντιν μ' ἐκεῖνα ποῦ δὲν έχει!

Γνωστὸν ὅτι ὁ Κουμουνδούρος δὲν ἐμιμήθη τὴν πολυτέλειαν τοῦ Δημητρακῆ καὶ βάλῃ τεχνητὰ δόντια προτιμῶν νὰ ὀνομάζεται σεβαστὸς φραούτης.

'Ο Κουμουνδούρος ὤρθη χθὲς εἰς τὴν 'Οδὸν Πατησίων συμπεριπατῶν μ' ἓνα ὁμογενῆ. 'Η δεξιὰ δενδροστοιχία ἦτο πλήρης κόσμου καὶ αὐτοὶ ὠμίλουν πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα. — Περνοῦμε ἀριστερά; Τοῦ λέγει ὁ Τραπεζίτης; — 'Αριστερά; Νὰ μὲ πάρουν κι' ἐμένα πῶς πῆγα μὲ τὸν Τρικούπη;

'Ορισμός. — Τί είναι αἱ ὁδοὶ τοῦ Σούτσου; — Ὑπόνοιμοι ἐν ὑπαίθρῳ.

'Ο Κουμουνδούρος ἀπὸ τινος ἔγινε ὅλος φιλοσοφία. Προχθὲς τὸν ἤκουα ἀκουμβισμένον ἐπὶ τῶν ἀμαρτωλῶν δακτύλων του—ὅλα τᾶπαθεν ἀπὸ τὰ δάκτυλά του— νὰ λέγῃ παρηγορῶν ἑαυτὸν: — 'Ο βωμῆς είναι σὰν τὴν γυναῖκα' ἀγαπᾷ ἐκεῖνον ποῦ δὲν έχει.

στὸν ἀσθέστη, εἰς λάκκον τοῦ ὁποίου ἐν τῇ φυγῇ εἶχε καταπέσει. Τέλος ἀπεκατέστη ἡ ἡσυχία καὶ οἱ τοῦ καφεψείου θαμῶνες ἐπανέλαθον τὰς περὶ πολιτικῶν διαλέξεις των φαιδροί, ὡς νὰ μὴ εἶχε πρὸ μικροῦ συμβῆ τι. 'Εγὼ κατέλαβον καὶ πάλιν τὴν γωνίαν μου, ἔχων τὴν φραν τὰύτην καὶ φλύαρον συντάξιον, τὸν πολύκροτον ἀργυρέ μου. Μετ' ὀλίγον ἀρέθην εἰς ρεμβασμοὺς καὶ εἰς πολυδαξιδάλους σκέψεις. Μικροὶ ἐν τοῖς ζυθοπωλείοις διατριβαὶ εἶχον πρὸ ἡμερῶν ἐξαντλήσει τὸ βαλάντιόν μου, ὃ δὲ ξενοδόχος μου ἤρξατο μουρμουρίζων, διότι τὰ βερσεδέια μου εἶχον γίνεαι παρὰ πολλὰ. 'Αρ' ἐτέρου ἐχρεώστων καὶ δύο ἐνοίκια καὶ μίαν ἐνδυμασίαν εἰς τὸν ράπτῃν, ὅστις ἤρξατο ἐξαγγιούμενος καὶ ἀπειλῶν. Καὶ γὰρ συνάλλαγμα ἔφερεν εἰς χεῖρας καὶ ἀπόρριον δικαστηρίου πρὸς τούτους. Ἐν ἄλλοις λόγοις τὰ εἶχα στενὰ πικνυχθέν. 'Εσκεπτόμην ὅθεν τί ποιητέον. Τέλος εὔρον! Μέσον ἄλλο σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε, παρὰ νὰ γίνω ἐθελοντὴς ἐπαναστάτης. Καὶ ἔλεγον: — 'Αλλοὶ νεοὶ ἔχοντες τὰς ἀναπαύσεις των, χρήματα καὶ χίλια ἄλλα καλὰ, ἐγκατακλιμπάνουσι τὰ πάντα

—Ναί, τοῦ ἐσύριξε μία φωνή, ἀλλὰ ὁ Τρικούπης ἔχει Θεατρικὸν πρόγραμμα εἶναι παρὰ πολὺ ψηλὰ κολλημένο. 'Ο μικρὸς 'Αρισεῖδης 'Ρούκης καὶ ὁ ψηλὸς Πικρασκευαῖδης γογγύζουσι, διότι δὲν μποροῦν νὰ τὸ διαβάσουν. 'Ο πρῶτος. Πρέπει νὰ πηδήξῃ κανεὶς γιὰ νὰ 'δῇ τί παραστάσεις εἶναι. 'Ο δεύτερος. Πρέπει νὰ χκαμηλώσῃ κανεὶς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ 'δῇ τί τρέχει.

'Οταν καὶ ὁ βουλευτὴς Μεσσηνίας Μπούτος περᾶσας εἰς τοῦ Τρικουπῆ κατέφερε τὴν τελευταίαν μαχηρὰ εἰς τὸν Καίσαρα Κουμουνδούρον, ἠκούσθη οὗτος μὲ φωνὴν ἐκπνεόντος νὰ λέγῃ: — Καὶ σὺ, **Μπροῦτε!**

Κυρία ἡρώτα φίλον της ἱατρον. — Ἐχετε εἰς πεποίθησιν εἰς τὴν ἱατρικὴν; — Ναί, κυρία μου, ἀλλὰ περισσότερη ἔχω εἰς τοὺς ἀσθενεῖς μου.

Τί πράγμα εἶναι ἡ μακμή; — Ἡ θυρωρὸς τῆς ζωῆς. Σοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα. **Τυφλοπόντικος.**

ΕΚΛΟΓΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Καὶ μερικὰ ἀκόμη συμπληρωτικὰ περὶ τοῦ πῶς κατέβη εἰς τὴν Καλαμπάκκην ὁ ἐκλεκτὸς τῆς Κύπρου καὶ

καὶ ἀπέρχονται εἰς Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν νὰ γύσουν τὸ αἰμά των ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος, ὡς καὶ τόσοι φοιτηταί, καὶ ἐγὼ κἀνήκα; 'Ἐπειτα, μήπως ἐγὼ θὰ περνεύσικωμαι εἰς τὰς μάχας; 'Οχι. Διατί; διότι θὰ ἦμαι ἀνταποκριτὴς. Λαμπρὰ ἰδέα. Χαρταίλιμι θὰ τραβῶ, φαγεῖ ἔτοιμο θὰ 'έρισκω, καὶ τί; ὅλο ἀρνὶ στὴ σὺβλα καὶ κοτόπουλα ψητὰ,—ἐκεῖ δὲ τὰ χωριὰ ἔχουν ἐκκατομύρια—καὶ κᾶπου κᾶπου, εἰς τὴν ἐκπόρθησιν κανενὸς χωριοῦ—ὡ ψυχὴ μου!—θὰ μᾶς πέρτουν καὶ τουρκοπούλες στὰ χεῖρικ. Σκληρὰ, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος, καὶ ἄγιος ὁ Θεός. Θὰ διαλέξω, μία ἔτσι, δεκατεσσάρων δεκαπέντε χρονῶν, μελαγχροινούλα,—ὄχι, ξανθὴ καλλίτερα,—τέλος πάντων ὅπως τύχη, μὲ τὸ μεταξωτὸ σαλβαρίκι της εἰς τοὺς ἀστραγάλους ἢ ὀλίγο παρπάνω, μ' ἐκεῖνα τὰ χρυσὰ πασουμάκια της, καὶ τὸ ποδαράκι τὸ χρυτὸ, τὸ γιασουμάκι της, καὶ νὰ τῆς τὸ βγάλῃς ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ, νὰ τὴν ξεκαμπουλώσῃς, καὶ τί νὰ ἰδῆς ἀπὸ κάτω; 'Αγγελο ζωγραφιστὸ, μὲ κᾶτι μᾶτια μαῦρα σὰν ἐλαίς, φρύδια κμπανωτὰ, μαλλιά χρυσάφι, στόμα τοσοδάκι, χεῖλικ μερτζάνι, μάγουλα φουσκωτὰ καὶ ροδακόκινα καὶ δοντάκι σὰν ριζόνι. 'Ἐπειτα, ἐκεῖνο τὸ σῶμα τὸ πελεκητὸ, τὴ μέση τὴν ὀλοστρόγγυλη καὶ παχουλή, χεῖρια προζύμι, καὶ στήθος Κνιδίης 'Αρροδίτης, καὶ νὰ μὴ ζέσῃ καὶ τὰ ἐλληνικά καὶ νὰ τῆς λέγω ἐγὼ. — Κουζοῦμ ἀμάν. 'Ελεος, σὲ λατρεύω, εἰσκι θεᾶ, μ'πορῶ νὰ τουρκέψω γιὰ σέ.

τῶν ἡμιόνων αὐτῆς, νέος ἦρος τοῦ Σαρβάντες καὶ τοῦ Σιλ Βλάς, Σιβιτανίδης ὁ ἀπόβλητος. Εἶχε φροντίσει, πρὶν ἀναφανῆ αὐτὸς ἐν μέσῳ τῶν ἐκλογῶν του, νὰ διαδοθῆ μέχρι πίστεως ὅτι ἐργεταὶ ἓνας πολὺ πλούσιος Τραπεζίτης, πολὺ πλουσιώτερος καὶ ἀπὸ τὸν Χρηστάκην ἐφένδην, νὰ ἐκτεθῆ Βουλευτὴς Καλαμπάκας. 'Ο Τραπεζίτης αὐτός—ὁ ὅποιος δὲν πειράζει ἂν λέγεται Σιβιτανίδης, ἰδρυτὴς τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς Τραπεζῆς 'Αμάκας—ἔμελλε νὰ συστήσῃ Τράπεζαν καὶ ἡ Τραπεζα θὰ ἐδάνευε τοὺς χωρικοὺς χωρὶς τόκων.

Περὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ πλουσιοῦ διεδόθη ἀκόμη ὅτι ἐν 'Αθήναις οὐδέποτε καταδέχεται νὰ περιπατῇ πεζός. 'Αλλὰ πάντοτε ὀχεῖται ἀμάξης. Ἐρχόμενος εἰς Καλαμπάκκην θὰ ἐκμίμει δίγως ἄλλο καὶ τὴν ἀμαξίαν του, ἀλλ' ἔνεκα τῆς κακῆς συγκοινωνίας, ἣτις θὰ ἦτο ἡ κυριώτερη φροντίς του, βουλευτοῦ γενομένου, ἠνγκυλάσθη νὰ παρουσιασθῇ ἐπιβιάνων ἀπλοῦ ἀραμπᾶ.

Κατέλυσε ὁ χωρὶς Τράπεζαν Τραπεζίτης μας εἰς τὸ καλλίτερον Χάνι. Οἱ ὑπηρεταὶ του ἦσαν τέσσαρες. Οἱ δύο χουσοστόλιστοι φουστανελλάδες, καὶ οἱ δύο φέροντες παραδόξον εἶδος ἐνδυμασίας, ἣτις ἐλήφθη φροντίς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, κατὰ διηγεῖτο ἀνὴρ ἀξιόπιστος ἐκ Καλαμπάκας, νὰ διαδοθῆ ὅτι εἶναι πρωσοικὴ. 'Ισως ἤθελε μὲ τούτο νὰ δείξῃ ὅτι τῷ προσηνέχθησαν ὑπὸ τοῦ Βίσαρχου, πρὸς ἀγορὰν τῆς ψήφου του διὰ τῆς εἰς τοὺς Ἀυστριακοὺς πωλήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Τὰς πρώτας ἡμέρας οἱ δύο φουστανελλάδες διέτρεχον τὰς στενάς ἀγυῖας τῆς Καλαμπάκας ἀπὸ ρυτῆρος, κυρίως ὅπου ἦτο πλῆθος, διασχίζοντες μεθ' ὑπερηφανεῖας καὶ ἔμφως αὐτῶ, καὶ μὴ καταδεχόμενοι οὔτε λέξιν ν' ἀπευθύνωσιν εἰς τοὺς ἐκπληττομένους διαβάτας. 'Αλλ' ἄλλοι γλοῖαι ἐφρόντιζον νὰ ἐξηγοῦν τὸ φαινόμενον λέγοντες:

Κ' ἐκεῖνη νὰ τρέμῃ σὰν τὸ καλάμι καὶ νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά της σὰν τοῦ λαγοῦ, μὴ τύχῃ καὶ τὴν πειράξω 'Αλλὰ ποῦ ἐγὼ; Θεὸς φυλάξῃ, ποῦ νὰ τὴν ἐγγίσω, θὰ τὴν φυλάττω ἀθικτον εἰς ὅτου μάθω τὰ τουρκικὰ ἢ ἐκεῖνη τὰ ἐλληνικά, καὶ θὰ τῆς ἔλεγα τότε τσάρκα πάτρα: — Σουλτάνα μου, σὲ λατρεύω! Εἰζεύρεις τί θὰ πῇ σὲ λατρεύω; Σ' ἀγαπῶ σὰν τὰ μᾶτια μου, πολὺ, μὰ παρὰ πολὺ. Σφάξε με, ἀλλὰ μὴ ἀποβάλλῃς τὸν ἔρωτά μου. Θέλεις νὰ τουρκέψω, τί θέλεις νὰ κάμω; Θέλεις νὰ ἐλληνεύσῃς, θέλω νὰ πῶ νὰ χριστιανέψῃς, νὰ γίνῃς χριστιανὴ καὶ νὰ γίνω ἐγὼ τούρκος, νὰ περθοῦμε; Καὶ ἐκεῖνη μ' ἀπαντοῦσεν, ὡς συμπεριάνω, ὡδὲ πως: — Ἐφέντημ! . . . Εἰς αὐτὸ ἐπάνω τὸ ἐφέντημ τὴν διέκοπτα λέγων: — Κυρά μου, βασιλίσσά μου, θαλάμων ἀνασσα, μὴ μοῦ λὲς ἐμὲ αὐτὰ, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐφέντης σου, εἶμαι σκλάβος σου . . . Κόντεψα νὰ σκεφθῶ νὰ τῆς πῶ—ἔλεος σου, ἰποδάξια σου νὰ φιλήσω—ἀλλὰ συναισθάνθη τὸ γελοῖον καὶ περιέσειλα ἐμπαυτὸν βοήσας: — 'Ανδρέξ, μιά μαστίχα. — 'Αμέσ! . . . Καὶ ἐξηκολούθησα, οὐχὶ πλέον καθ' ἑαυτὸν τὸν μονολογόν μου, ἀλλὰ δυνατῇ τῇ φωνῇ ὡς ἄλλος Χωραφῆς τοῦ καφεψείου τῶν *Εἰδ' φρογούτων*, ἢ τῶν γεροῦξεκουτιάριδων, ὡς τὸ ὀνώμαζον τότε.

— Εἶναι οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ἀφέντη! 'Οταν τὸ πρῶτον ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ γανίου, συνήχθη πλῆθος πολὺ νὰ ἰδῇ τὴν μεγάλην τοῦ Σιβιτανίδου προσωπικότητα, τὸ ἄνθος αὐτὸ τῆς ἀθηναϊκῆς λάσπης. 'Αμφοτέρωθεν τῆς πύλης παρετάχθησαν οἱ τέσσαρες μετῆμφισμένοι, καὶ οἱ μὲν πιλοφόροι ἐχαίρων στρατιωτικῶς, οἱ δὲ φεσοφόροι προσκύνησαν τὴν γῆν, ἀποθέσαντες τὰ φέσια ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἕως ὅτου παρέλθῃ ὁ ἀφέντης καὶ ἐντυπωθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τῶν κατοίκων τῆς Καλαμπάκας ἢ πρώτη ἐντύπωσις ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ μεγάλο πρόσωπο.

'Ἦλθε καὶ ἡ στιγμή καθ' ἣν ὁ ἀφέντης ἐπρόκειτο νὰ ὀμιλήσῃ, προπαρασκευαζόμενος νὰ δοκιμάσῃ τελειότερον τὰ βῆτορικά του χαρίσματα ἀπ' αὐτοῦ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς. Περὶ τί ἐστρέφετο ἡ ὀμιλία ἐκεῖνη; Περὶ τὸ: «Τί θὰ σὰς κάμω ὅταν μὲ ἐκλέξῃτε Βουλευτῆν».

Καὶ ἀμέσως ἐκτυλίσει μίαν ἀπεραντον περιγαμηνήν, Καπάλογον ὄλων τῶν τσιφλικιῶν τῆς Καλαμπάκας, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς μεγαλοκτηματίας Τούρκους ἢ ὅσα ἦσαν Βακουρικὰ. — Αὐτὰ δὲν εἶναι τὰ τσοφλίκια; ἡρώτα τοὺς ἀκρατάς του ὁ Κύπριος. — Ναί, ναί, αὐτὰ εἶναι, δὲν λείπει κανένα, ἀπῆντων ἐκεῖνοι ἐκπεπληγμένοι πῶς τὰ ξεύρει ὅλα αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος. — 'Ε, ἀκοῦτε τώρα καὶ τὸ νομοσχέδιον ποῦ θὰ ὑποβάλω εἰς τὴν Βουλὴν. «'Αρθρον πρῶτον. Ὅλα τὰ τσιφλίκια δημεύονται πρὸς ὄφελος τῆς ἐπαρχίας». Σὰς ἀρᾶσει; — 'Ακοῦς ἐκεῖ, ἀκοῦς ἐκεῖ; θέλει καὶ ρώτημα; — 'Αρθρον δεύτερον. Ἀπὸ τὰ τσιφλίκια τοῦ Μέγμετ

—Χανούμικὸ μου πράγμα—εἶχεν, ἐννεεῖται μὲ παρὰ πάρεϊ ὁ οἶστρος—ψυχοῦλά μου, σῶς μου, ἀγγελέ μου, οὐρὶ τοῦ παραδείσου, ἐγὼ, ἐγὼ, διὰ σέ καὶ νεκρὸς ἀποθανοῦμαι! 'Αχ! βᾶχ!—αὐτοὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ κάμουν, ὡς γνωρίζετε, ἐντύπωσιν εἰς τὰς τουρκοπούλας—θὰ σκοτωθῶ γιὰ σένα! Καὶ ἤρξαμην ψάλλων: Μὴ μοῦ τερνηθηθῆς, μὴ μοῦ τερνηθηθῆς, γιὰτί θε νὰ χεθηθῆς! Κυρά μου, σ' ἀγαπῶω, καὶ πῶς νὰ σοῦ τὸ πωωῶ! Ἡὼ πά! . . . πά πά! . . . πάωωω!

Δὲν εἶχον ἔτι ἀποτελεῖσάσι τὸν σκοπὸν μου, ὅτε ἀναπῆδῶ, ὡς αἰγαγρος, συμπαρὰσῶρων τὸν ἀργελέ μου διὰ τοῦ μαρκουτσίου του, καὶ τούτο, διότι ὁ φουκαρῆς 'Ανδρέας, ὁ ἱστορικός ὑπηρετὴς τοῦ καφεψείου, κομίζων τὴν μαστίχαν μου μὲ συνέλαβε μονολογοῦντα, καὶ ἀπὸ τὴν τρομάραν του ὁ ἀνθρωπος, μὴ τύχῃ καὶ ἐπάθα κανένα κακὸ—φίλος γὰρ μοὶ ἦτο, ὡς πιστόνων με—ἀφῆκε, χάσκων πρὸς ἐμὲ, νὰ τοῦ πῆσῃ ὁ δίσκος μὲ τὰ ποτήρια ἀπὸ τὰ χεῖρικ, ὃ δὲ γδοῦπος τῶν καταπεσόντων ἐμπνεύσας εἰς ἐμὲ ἄλλην τρομάρα μὲ ἔκαμε ν' ἀνατιναχθῶ καὶ συμπαρὰσῶω μαρκουτσά τε καὶ ἀργελέδες. — Μὰ, αἰεὶ στὸ διάβολο, ἀνεβόησα ἐν ἀγανακτήσει, μὲ τρώμαξες! — Μὰ αἰεὶ καὶ σὺ, ποῦ κουβεντιάζεις μόνος σου—ἐὰν

Ἄγᾶ, τόσο θὰ πάρῃ ἡ Ἐκκλησία, τόσο ἡ Κοινότης καὶ τόσο κάθε χωριάτης. Σὰς ἀρέσει κ' αὐτό;

— Νὰ μὰς ζήσῃ ὁ ἀφέντης! Θεὸς σχωρέσει τὴ μάνα τοῦ ποῦ ἦτανε κ' ἀπ' τὰ μέρη μας.

Ἦλθε ἡ σειρά καὶ τῆς διανομῆς τοῦ τοιφλικιοῦ ἐνὸς δυστυχημένου Ἀθηναῖ, εὐεργετικωτάτου φανέντος εἰς τὸν τόπον.

Εἰς χωρικός κυριευθεὶς ὑπὸ οἴκτου πρὸς τὸν ἀπογυμνωθέντα ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου τοῦ Κυπρίου Ἀλήαγα, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ:

— Ἄμ' τὸν καυμένο τὸν Ἀλήαγα, ποῦ ἦτανε τόσο καλὸς ἄνθρωπος, θὰ τὸν ἀφήσουμε ἐτσι δὲ φτωχό;

Ὁ Κύπριος μετ' ἐτοιμότητος πνεύματος:

— Λοιπὸν, ἄς πάρῃ καὶ ὁ Ἀλήαγας εἰκοσι στρέμματα!

Οἱ χωρικοὶ ἐνθουσιάσθησαν ἀπὸ τὴν γενναϊότητα τοῦ ὑποψηφίου των καὶ ἐσπευδον πλέον νὰ χύνωσι τὸν ἐνθουσιασμόν των εἰς τὴν λευκὴν κάλπην τοῦ υἱοῦ δύο μιλίων, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Καλαμπάκας.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

Palace ob Westminster.

House of Commons.

(Συνέχεια ἐκ ἀριθ. 262).

Διασκελίσας τὴν πύλην τοῦ Δικαστηρίου, εὐρέθην πάλιν ἐν τῇ εἰσόδῳ, ἀπέναντι τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς

παλατῆς. Ντραπού λίγο! Δὲν βλέπεις; Σὲ βλέπουν τόσο ἄνθρωποι. Προσβάλλεις καὶ τὸ μαγαζὶ.

Ἄφησέ με, καυμένε Ἀνδρέα, καὶ ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ πόλεμο!

— Πόλεμο! Ἀλήθεια; Γιὰ λέγε, ἀδελφὲ, γιατί κ' ἐγὼ ἐνα τέτοιο σκοπὸ ἔχω. Μὰ τὸν Θεὸ, καλλίτερα ἐπαναστάτης παρὰ δούλος στὸ Βυζάντιο. Καὶ ἔμαθες ποῦ δίνουν περισσότερα; Ἐγὼ ἀκουσα ὅτι στὴν Ἑθνικὴ Ἀμυνα πέφτει λουφὲς γερός. Προχθὲς ἐφυγαν κάτι δικὰ μας παιδιὰ καὶ σοῦ τραβήξαν ὁ καθ' ἕνας των καὶ ἀπὸ ἕνα Γεώργιο Σταύρο μὰ δύο νοῦλες. Τί νὰ σοῦ πῶ; καὶ σοῦ τὸ λέγω ὅχι γιὰ νὰ σὲ κολακέψω, ἀλλ' ὅταν σὲ εἶδα καὶ κουνιεντιάζεις μονάχος σου, ἐνθουσιαστικὰ τόσο πολὺ καὶ εἶπα, ἄς πάῃ κατὰ διαβόλου καὶ τὸ ὑπηρετλίκι καὶ ὁ ψωρομισθὸς ἀπέναντι τῆς πατρὸς. Καὶ ἐτσι πέταξα καὶ τὸν δίσκο καὶ τὰ ποτήρια. Ἀπόψε ἀμέσως θὰ λογαριασθῶ... Τὸ ἔξερεις τὸ γραφεῖο τῆς Ἀμυνας; Εἶνε δὴ κοντὰ, στὰ σπείτια ἀπὸ κάτω τοῦ Ματζαβίνου.

— Μπράβο, Ἀνδρέα, τὸ λέει ἡ καρδιά σου! Εὐγε!

— Ἄμ' σοῦ πᾶν κάτι νιανιαρίσματα, κάτι ποῦ μυρίζει ἀκόμη γάλα τὸ στόμα των, καὶ δὲν θὰ πᾶμε μετς κοτσάμ ἄνδρες μὲ μιὰ ὀκτ μυστάκια!

— Γιὰ φαντάσου, Ἀνδρέα, νὰ αἰγυκλωτίσουμε καὶ κἄμμια τουργοπούλα! Αἶ;

— Μόνο μία; Σαράντα, πενήντα δὲν λές. Καὶ ἔξέρεις

Εἰς τὸ μέσον τῆς πλευρᾶς ταύτης παρατηρεῖται μικρὰ καὶ στενὴ θύρα, ἄγουσα εἰς στενὸν ἐλικοειδῆ διαδρόμον, χρησιμεύοντα ὡς ἰδιαιτέρων δίοδον τῶν ὑπουργῶν, πρὸς τὸ Κοινοβούλιον. Παρὰ τὴν θύραν τῆς παρατάσσονται ἐν κανονικῇ ὀριζοντίῳ γραμμῇ οἱ μαρμαρίνοι ἀνδριάντες τῶν περιφημοτέρων Βρεττανῶν Βασιλέων.

Ἐκεῖ διακρίνεται ἡ μεγαλοπρεπὴς, ἱπποτικὴ, ἀγέρωχος κ' ἐν τούτοις γλυκυτάτη μορφή τοῦ εὐγενεστέρου, καὶ ἀτυχεστέρου τῶν Στουάρτ. Παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀκροαδάντου καὶ σιδηροῦ τούτου χαρακτῆρος, προβάλλει ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀναξίου υἱοῦ του Καρόλου Β'. Πλήρης ῥυτίδων περιτωσῶν τὴν λαγνεῖαν, τὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὸν Ἀδδερτισμόν του. Ὁ πατὴρ τοῦ πρώτου, καὶ ἄρχηγός τῆς δυναστείας τῶν Στουάρτ Ἰάκωβος ὁ Α'.

κεῖται παρὰ τὸ ἕτερον πλευρὸν. Οἱ χαρακτῆρες τούτου εἶναι μάλλον μέτριοι, ἐκφράζοντες γλυκύτητα, συμπάθειαν καὶ ἀξιοπρέπειαν. Οὐδὲν σφοδρὸν αἰσθημα βασιλεύει ἐπ' αὐτῶν. Μόνον προσελκύει τὴν προσοχὴν μου ἐλαφρὰ τῆς χροῖα ποιητικῆς μελαγχολίας, ὡς ἐὰν ἡ εἰκὼν τοῦ ἐπλάττετο, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανε τὴν ἀπαίσιαν εἰδήσιν τοῦ σκληροῦ θανάτου τῆς Μαρίας Στιούαρτ, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ γλυκεῖα μήτηρ του, καὶ τὸ οἰκτρὸν θῆμα τῆς ἀκολάστου Παρθένου Ἐλισάβετ. Εἰς τὸ ἐνδότερον τέρμα ὑπάρχουσιν ἰδρυμένοι οἱ ἀνδριάντες τῶν Γουλιέλμων Ι' καὶ Δ'.

Καὶ τοὶ οὐδεμία ἄλλη σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ των ἐκτὸς τῆς κοινότητος τοῦ ὀνόματος, ἐν τούτοις τὸ παράστημα ἀμφοτέρων εἶναι τὸ αὐτὸ, ὀγκῶδες, ὑψηλὸν, βακχικὸν, ραιδρὸν. Νομίζει τις ὅτι βλέπει φιλικώτατον ζεῦγος Ἀθηναίων κρεωπωλῶν, ἄρτι ἐγκαταλιπόντων τὰ βασιλεῖα τοῦ Βάκχου. Εἰς τὸ ἐξώτερον τέρμα, ὑπάρχει τὸ ἀγαλμα μεγαλοπρεποῦς καὶ ὠραίας γυναικός. Τὸ βῆθρον τούτου δὲν φέρει ἐπιγραφὴν, καὶ ἡ περιέργειά μου ἐξάσπεται. Στρέφω ἐμαυτὸν περὶ ὅλας τὰς διαστά-

σεις του, πλὴν μακταίως· τὸ βλέμμα μου δὲ κατορθώνει νὰ διασχίσῃ τὴν βεθεῖαν σκιάν τοῦ μέρους ἐκείνου, διότι οὐδὲν ὄνομα ὑπάρχει ἐκεῖ γεγλυμένον. Ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ἀγαλμα ὑπάρχει γραβιδῖον τι ἔχον πομπωδῶς παρατεταγμένους ἐπὶ ἀκκαθῶν τινῶν σκινιδίων προβληματικῶς ὀπώρας. Βλέπον τὴν ἀμυχανίαν μου, προβάλλει πρὸς ἐμὲ τὴν χεῖρά τῆς πλήρη ὀπωρῶν, καὶ τὴν γλώσσάν τῆς πλήρη γραϊκῆς στρωμυλίας.

— Μάλιστα κύριε! (yes sir) ἀναφωνεῖ. Βέβαια! Εἶναι ἡ Βασίλισσα Μαρία. Κύτταξε ἐδῶ ὠραία μῆλα! Ὁ ἄνδρας τῆς εἶναι ἐκεῖ κάτω. Ὁ Γουλιέλμος ὁ τρίτος. Ἀγαπάτε περισσότερο τὰ πορτοκάλια; Περιήρημα γυναικῶν! Τὰ φέρουν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, εἶναι ἡ ἐποχὴ των τῶρα. Πάρε, κύριε, δὲν θὰ μετανοήσῃς. Ἦτο λαμπρὰ βασίλισσα. Εἶχε μίαν ψυχὴν ἀγχαωτάτην. Ἦτο τὸ ἄλλον ἄκρον ἀπὸ τὴν ἄλλη Μαρία, τὴν Mary Bloody (αἰμοχαρῆ). Ἴδὲ ἐκεῖ κόκκιννα, κόκκιννα μῆλα ὡσὰν τὸ αἷμα...

Καὶ τὸ εὐγλωττον γραβιδῖον ἐξηκολούθει τὴν ἀλλόκοτον ἀφήγησιν τῆς ἱστορίας τῆς Ἀγγλίας, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου εὐρίσκει κειρὸν νὰ ἐκφράξῃ τὸν πανηγυρικὸν τῶν ὀπωρῶν τῆς.

Ἐλαθον κατ' ἀνάγκην μίαν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀπῆλθον θαυμαζῶν τὴν γενικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μεγάλων κοινω-

τι θὰ πῆ τουργοπούλα; Νὰ ἔτσι, μὰ τὸν σταυρὸ, εἶνε κτήνη αὐταῖς ἡ δικαίς μας μπρὸς στῆς τουργοπούλες-Ψόφικ πράγματα. Ὀλαις ἡ τουργαλαῖς εἶνε φωτιὰ μονάχες. Τούταις ἡ δικαίς μας μὲ τὰ πούρια των, τὰ κουρέλια των, μὲ μιὰ μέση ὅσο μὲ τὴ γούφά μου, κατήντησαν πλέον μιὰ ἀηδία. Τί νὰ εὐρῆς ἀπὸ τέτοιαις στυλιβίθραις.

Ἡ τουργαλαῖς ἔχουν σῶμα, εἶνε γεμάταις αἷμα, γεμάταις ζωῇ. Ἀλλὰ τί θέλω τῆς περιγραφαῖς, ὅταν πᾶμε ἐξω στὰ ἄγρια χῶμακα τότε βλέπεις καὶ κουνιεντιάζομε.

Τὸν διαλογὸν μας διέκοψαν φίλοι τινες προσελθόντες ὅπως μὰς ἀποχαιρετίσωσι.

— Καὶ γιὰ ποῦ; ἐρωτῶ ἐκπληκτός.

— Φεύγομε ἀπόψε τὴν αὐγὴ μὲ τὸν Βούλγαρον.

— Ποῦ; ποῖά ὠρα, πότε;

— Αὐτὴ τὴν στιγμὴν πᾶμε νὰ πάρωμε τῆς κἄππαις μας ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς Ἀμύνης!

— Ἐμπρός, κ' ἐγὼ παιδιὰ μαζὺ σας.

Καὶ ἠγέρθη.

(ἀκολουθεῖ)

πνεῦμα ἀκόμη ἐκπεπληγμένον ὑπὸ τῆς πρωτοτύπου ταύτης σκηνῆς, ἣν καθίστα πρωτοτυπωτέρων ἡ ἀνάμνησις τῶν παντοίων ἐπιδρομῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐμαυτὸν, δὲν ἐτέθη ὑπὸ τὴν αὐθαίρετῶν διάθεσιν τῆς τύχης, καθότι λαθὼν τὴν ἔκτακτον εὐνοίαν, τοῦ νὰ συγκαταλεθῶ εἰς τὰς εὐαρίθμους κ' ἐπισήμους τάξεις τῆς Προεδρικῆς Στοᾶς, ἠδυνάμην ἀκωλύτως νὰ ἐξασκήσω τὸ δικαίωμά μου.

— Μάλιστα κύριε! (yes sir) ἀναφωνεῖ. Βέβαια! Εἶναι ἡ Βασίλισσα Μαρία. Κύτταξε ἐδῶ ὠραία μῆλα! Ὁ ἄνδρας τῆς εἶναι ἐκεῖ κάτω. Ὁ Γουλιέλμος ὁ τρίτος. Ἀγαπάτε περισσότερο τὰ πορτοκάλια; Περιήρημα γυναικῶν! Τὰ φέρουν ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, εἶναι ἡ ἐποχὴ των τῶρα. Πάρε, κύριε, δὲν θὰ μετανοήσῃς. Ἦτο λαμπρὰ βασίλισσα. Εἶχε μίαν ψυχὴν ἀγχαωτάτην. Ἦτο τὸ ἄλλον ἄκρον ἀπὸ τὴν ἄλλη Μαρία, τὴν Mary Bloody (αἰμοχαρῆ). Ἴδὲ ἐκεῖ κόκκιννα, κόκκιννα μῆλα ὡσὰν τὸ αἷμα...

Καὶ τὸ εὐγλωττον γραβιδῖον ἐξηκολούθει τὴν ἀλλόκοτον ἀφήγησιν τῆς ἱστορίας τῆς Ἀγγλίας, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου εὐρίσκει κειρὸν νὰ ἐκφράξῃ τὸν πανηγυρικὸν τῶν ὀπωρῶν τῆς.

Ἐλαθον κατ' ἀνάγκην μίαν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀπῆλθον θαυμαζῶν τὴν γενικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μεγάλων κοινω-

τι θὰ πῆ τουργοπούλα; Νὰ ἔτσι, μὰ τὸν σταυρὸ, εἶνε κτήνη αὐταῖς ἡ δικαίς μας μπρὸς στῆς τουργοπούλες-Ψόφικ πράγματα. Ὀλαις ἡ τουργαλαῖς εἶνε φωτιὰ μονάχες. Τούταις ἡ δικαίς μας μὲ τὰ πούρια των, τὰ κουρέλια των, μὲ μιὰ μέση ὅσο μὲ τὴ γούφά μου, κατήντησαν πλέον μιὰ ἀηδία. Τί νὰ εὐρῆς ἀπὸ τέτοιαις στυλιβίθραις.

Ἡ τουργαλαῖς ἔχουν σῶμα, εἶνε γεμάταις αἷμα, γεμάταις ζωῇ. Ἀλλὰ τί θέλω τῆς περιγραφαῖς, ὅταν πᾶμε ἐξω στὰ ἄγρια χῶμακα τότε βλέπεις καὶ κουνιεντιάζομε.

Τὸν διαλογὸν μας διέκοψαν φίλοι τινες προσελθόντες ὅπως μὰς ἀποχαιρετίσωσι.

— Καὶ γιὰ ποῦ; ἐρωτῶ ἐκπληκτός.

— Φεύγομε ἀπόψε τὴν αὐγὴ μὲ τὸν Βούλγαρον.

— Ποῦ; ποῖά ὠρα, πότε;

— Αὐτὴ τὴν στιγμὴν πᾶμε νὰ πάρωμε τῆς κἄππαις μας ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς Ἀμύνης!

— Ἐμπρός, κ' ἐγὼ παιδιὰ μαζὺ σας.

Καὶ ἠγέρθη.

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Προχωρῶ πρὸς τὰ ἔνδον καὶ εὐρίσκομαι εἰς τὸ μέσον διαδρόμου διατεταμένου ὑπ' ἐνὸς ἐτέρου εἰς δύο μέρη. Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ μου ἀποτελεῖ τὴν εἰσοδὸν τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων, δίοδον σκιερὰν λήγουσαν εἰς ζοφερὸν τέρμα, τὴν κεκλεισμένην πύλην τῆς ἀριστοκρατικῆς ταύτης αἰθούσης. Εἰς τὴν σειρὰν ἐκκτέρων τῶν τοίχων τῆς δίοδου ταύτης διακρίνονται καλλιτεχνικαὶ εὐρεῖαι εἰκόνες προσώπων καὶ σκηνῶν, ἀποτελοῦσαι τὴν ἱστορίαν τοῦ Κοινοβουλίου. Τὸ πρὸς τ' ἀριστερὰ μέρος τοῦ διαδρόμου ἀποτελεῖ τὴν εἰσοδὸν πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, ἥτις εἶναι καθ' ὅλα ὁμοία τῆς πρώτης μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ φῶς εἰσέρχεται θαψιλέστερον, καὶ κατὰ μῆκος τῶν τοίχων ὑπὸ τὰς εἰκόνας εἶναι παρατεταγμένα μακρὰ ἐδῶλια κεκαλυμμένα ὑπὸ πρασίνης βύρσης. Διερχόμενος πρὸ τῶν ἐδωλίων ἐκείνων ἐνόμισα ὅτι ἐνῆργουν Σουλτανικὴν παρέλασιν, διότι παραδόξως τὸ βλέμμα μου ἐξηκρίβωσεν ἀριετὰς ἀρροπλάστους Ἀλβιονίδας καθημένας. Ἀγνοῶ τί συνέβαινε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκεῖσε, καὶ ἠπόρουν διότι πρὸς πείσμα τῆς Miss Rosou, τ' ἀνάισθητα μέλη τοῦ Ἀγγλικοῦ Βουλευτηρίου δὲν διατελοῦσι πολὺ φιλόξενα εἰς τὸ ὠραῖον φύλον, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω πραγματευόμενοι περὶ τῶν Θεωρημάτων. Φθάσας εἰς τὸ τέρμα τῆς εἰσόδου ταύτης εὐρέθην ἐν τῷ προθαλάμῳ [Lobby] τῆς αἰθούσης τῶν κοινοτήτων. Ὁ προθάλαμος οὗτος εἶναι εὐρὺ καὶ πολυτελὲς διαμερίσμα, τετραγώνου σχήματος καὶ συμμετρικόν. Ἐκάστη πλευρὰ τοῦ πρὸς τ' ἄνω ἀπολήγει εἰς τῶνον, καὶ περιέχει ἐν τῷ μέσῳ εἶδος τι θόλου. Ἐκ τῶν τοιούτων θόλων, ἡ μάλλον ἀψιδωτῶν πυλῶν ἀξιοσημειώτους μάλλον εἶναι ἡ ἐκ τῆς βορείας πλευρᾶς, ἄγουσα πρὸς τὴν αἰθουσαν, καὶ ἡ τῆς ἀνατολικῆς ὀδηγοῦσα πρὸς τὰς Βιβλιοθήκας, καὶ τὰ Ἑστιάτορικα. Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου προθαλάμου παρατηρῶ ὀλόκληρον ταχυδρομικὸν κατάστημα ἰδρυμένον, φέρον διάφορα διαμερίσματα, ἀνάλογα πρὸς τὴν τοπικὴν διεύθυνσιν τῶν ἐπιστολῶν. Εἰς ἄλλην τινα γωνίαν διακρίνω ἐν τηλεγραφῆσιν. Ἀμφότερα ταῦτα δὲ διακρινεῖται πρὸς χρῆσιν μόνον τῶν μελῶν τῆς Βουλῆς. Εἰς ἀπάσας τὰς ὀλοῦς τῶν θυρίδων τοῦ διαμερίσματος τούτου διαγράφονται πολυτελέστατα ἐμβλήματα ὧν τὸν χαρακτῆρα δὲν ἠδυνήθηεν νὰ ἐνοήσω. Ἡ στέγη του ἀποτελεῖτο ἐξ εἰδους τινος μέλανος ξύλου, περιέχοντος θυμακκίως γλυφᾶς, ἐν ᾧ τὸ δάπεδον συνίσταται ἐξ ὀπτῶν πλίνθων στιλπνοτάτων, ἐφ' ὧν εἶναι ἐγκεχαρκαμένη ἡ Ἑθνικὴ ῥῆσις «God save the Queen». (Κύριος σῶσαι τὴν Βασίλισσαν).

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

Εὐρισκόμεν ἐκεῖ εἰσέτι σπουδάζων κεκηνῶς τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλην θέαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅτε εἶδός

τι άριστοκρατικού θεράποντος με πλησιάζει. Είναι ένδε-
 δυμένος en face, και κάτωθεν του στήθους του περι τήν
 όσφύν του φέρει μέγα χρυσούν μετάλλιον, άνηρτημένον εκ
 χρυσής μακράς άλύσου. Πλήρης ευγενών τρόπων μοι πα-
 ρατηρεί ότι τὰ άκροατήρια συνεπληρώθησαν, κ' επομένως
 ότι έπρεπε ν' απέλθω. Άλλά όποια υπήρξεν ή εκπληξίς
 μου όταν δεικνύων εις αυτόν τὸ ιδιαίτερον εισιτήριόν
 μου τὸν είδον νά ποιήσῃ βαθυτάτην ύπόκλισιν, και ή-
 κουςα νά με προσκαλῆ με τὸν εύχθέστερον τρόπον νά
 τὸν άκολουθήσω. Διερχόμεθα ήμου στενήν τινα πύλιν, και
 άνερχόμεθα έλικοειδή κλίμακα, ής οι πυχές τάπη-
 τες κατέκλιπον εις έκαστον βήμα τὰ υποδήματά μου
 υπό τὸν συβαριτικὸν χνοῦν των. Είς τὸ τέμα τῆς κλί-
 μακος άναγκάζομεθα νά σταματήσωμεν πρό ετέρου όμοίου
 θεράποντος, όστις μοι εζήτησε τὸ όνομά μου. Ἀφ' οὗ ή-
 κουσε τούτο ήρέυνησεν εις τινα κατάλογον ὃν κατείχεν,
 και άφῃκεν εκ τῶν χειλέων του ἕν επιδοκιμαστικώτατον
 All Right, μεθ' ὃ με παρελάθει, ὤθησε μίαν θύραν, κα-
 τήλθε μετ' ἑμοῦ ὀλίγας βαθμίδας, και μ' ένεκατέστησεν
 εις μίαν τῶν θέσεων, αίτινες αποτελοῦσι τὸν πρώτον κύ-
 κλον ἐδωλίων, άνωθεν τῆς αἰθούσης. Εἶτα μοι προσέτειναν
 εὐρύ τι έντυπον φύλλον χάρτου λέγων «Voilà monsieur». Πρέ-
 πει νά σημειώσω ένταῦθα ότι εις τὰ ὄμματά τῶν
 πλείστων Ἀγγλων πᾶς ξένος περιστρεφάται ὡς Γάλλος!

Ἐχω ἤδη πρό ἑμοῦ τὸ μεγαλοπρεπές και συνάμα πα-
 ράδοξον θέμα τῆς **Αἰθούσης τῶν Κοινοτήτων**, τοῦ
 θαυμαστοῦ τούτου μέρους εις ὃ συζητοῦνται και λύνονται
 αἱ τύχαι οὐ μόνον άπάσης τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ' και ὅλου τοῦ
 κόσμου. Ἐνόμισα ἅμα εὐρεθεῖς εκει ότι άνυψώθην εκ τῆς
 γῆς εις μυθικά ὕψη κατοικοῦμενα ὑπό ήμιθέων, και ή
 ιδέα αὕτη με κατείχεν ἐπὶ τσοῦτον, ὡστε ἐδέξασα νά πα-
 ρέλθῃ άρκετὸν διάστημα χρόνου, ὅπως επανέλθω εκ τοῦ
 θάμβους μου. Ἀνελογιζόμενη ὅποια ένδοξοί κεφαλκί, και
 ὅποια μεγάλα πνεύματα εὐρίσκοντο ὑπό τῶν πόδας
 μου, και ή συγκίνησίς μου μ' έκαμε πρός στιγμὴν νά
 αισθάνωμαι παραδόξον βίγος. Ἄλλ' άφοῦ τὸ θάμβος
 μου ήρχισε ν' ἀπέρχεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, άφ' οὗ ερ-
 ρίψα ὀλίγον έρευνητικὸν τὸ βλέμμα μου πρός τὰ κάτω,
 και είδον τὸν άναιδῆ τρόπον, τὴν χυδαίαν στάσιν, τὴν
 ἀπλὴν ένδυμασίαν, και τὰς περιέργους κινήσεις τῶν εκ-
 πληκτικῶν εκείνων ὄντων, συνῆλθον ὀλίγον κατ' ὀλίγον
 και ἐπέστην ἐπὶ τέλους ότι ήσαν άνθρωποι και εκεινοι,
 κἀπτοντες ὑπὸ τὸ κομιχοτοραρικὸν βάρος τοῦ ὕψηλοῦ πί-
 λου, και φέροντες τὸν ζυγὸν τοῦ περιλάμιου. Καί προ-
 τὸν μου ἔργον ἅμα τῇ άποκκατάσει μου αὕτη ἦν ή
 σπουδὴ τοῦ περιόλου εκείνου. *Ἡ Αἰθουσα τῶν Κοινοτή-
 των* είναι θάλαμος πρωτοτύπου συνθέσεως και χαρακτη-
 ρος ἐπιθλητικῆς. Αἱ διαστάσεις του είναι μάλλον μικραί,
 ἀποτελοῦσαι μήκος διπλάσιον σχεδὸν τοῦ πλάτους, και
 καθιστώσαι τὴν αἰθουσαν αὕτην μάλλον περιωρισμένην.
 Ὁ περιορισμὸς οὗτος ἐγένετο ἐπιτιμῆς ὅπως και ή δι-
 κλία και ή άκοή ἐπέρχωνται ἀβυσσῶς, και ἵνα μὴ πνί-
 γωνται τὰ ένδιαφέροντα κύματα τῶν ἡχῶν τῆς άγο-
 ρεύσεως εις άνωφελές ἐκτεταμένον χάος. Τούτο τούλα-
 χιστον συνεπέρανα άφ' οὗ έντός Ἀνακτόρου τῶσον εὐρέος,
 εὐρίστη τῶσφ μικρὸς χώρος πρός ἐπιτέλεισιν τοῦ κυριω-
 τέρου προορισμοῦ του. Ἐν γένει ή αἰθουσα αὕτη δέν

ἔχει τι τὸ ἐξαιρετικόν, ἐν δὲ άρκερήσῃ τις μερικῆς εἰδι-
 κότητας άναγομένης εις τὸν σκοπὸν δι' ἕν ἐγένετο, δύ-
 νηται νά ἔχῃ ἐν αὐτῇ τὴν θέαν ἐξαιρετοῦ Ἀθηναϊκοῦ
 Δημοτικοῦ Σχολείου. Τὸ περιεργότερον άντικείμενον ὅπερ
 προσβάλλει τινα ἅμα τῇ εισόδῳ του εκει, είναι ὁ πρε-
 δρας ἐπὶ τῆς ἐδρας του. Ἡ ἐδρα αὕτη κειμένη εις τὸ
 βόρειον άκρον τῆς αἰθούσης, είναι ὕψηλός μεγαλοπρε-
 πῆς θρόνος φέρων τὰ ἐμβλήματα τῆς Ἀγγλίας. Ἐπ' αὐ-
 τοῦ άναγκάζεται ὁ Πρόεδρος, είδος περιέργου άνθρώπου,
 ἐξυρισμένου καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ προσώπου, φέροντος
 φενάκην λευκήν και μακροτάτην πίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων
 του. Ἡ λοιπὴ ένδυμασία του συνίσταται εκ μέλανος μαν-
 δύου, ὀμοίου πρός τὸν ἐν τοῖς Δικασταῖς άπνυτώμενον,
 και ἀπολήγοντα ἐπίσης ὅπισθεν εις κορδύλιν. Μένει διη-
 νεκῶς εις τὴν θέσιν του ακίνητος και άτενης, ὡς Αἰγυ-
 πτικὸν ἀγάλμα. Ἡ μορφή του είναι πλήρης γαλήνης
 και ἰσχύρητος. Περιστρέφει τὸ βλέμμα του ήρέμα και
 κανονικῶς, και ἅμα συντύχῃ τὸ βλέμμα ετέρου τινος
 βουλευτοῦ, άρνίει μειδίαμα άνατυλισσόμενον ἐπὶ τῶν
 χειλέων του βραδέως και δικαίμενον εκει ἐν παρατάσει,
 μειδίαμα ἁορίστου γλυκύτητος και ἀρρήτου θελγήτρου.
 Καί ἐπειδὴ ὁ μεγαλοπρεπῆς οὗτος άνήρ πάντοτε ρίπτει
 τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν προσώπων τῆς αἰθούσης, μειδίεξ
 πάντοτε τὸ ιδιαίτερον τούτο μειδίαμά του, κ' επομένως
 πάντοτε ή ὄψις του είναι ἐξιοπρεπῶς φαίδρα. Ἡ θέσις
 του εκπληροῖ συνάμα δύο αντίθετους σκοπούς. Τὸν κα-
 θιστᾶ γενικὸν άρχηγόν, και γενικὸν δούλον. Διότι ἔχει
 μὲν τὸ δικαίωμα νά ἐπιβάλλῃ παντοῦ τὴν τάξιν, και νά
 διευθύνῃ τὰς συζητήσεις, ἀλλ' άφ' ετέρου είναι ὑπόχρεος
 νά μὲνῃ εις τὴν μονότονον εκείνην θέσιν του ακίνητος
 καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Συνεδριάσεως, ακίνητος καθ'
 ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ακίνητος και τὰς χει-
 ρας, και τὸς πόδας, και τὴν κεφαλὴν. Δύναμαι δὲ νά
 διαβεβαιώσω ότι ὁ ἐπίσημος άρχηγὸς γνωρίζει νά εκπλη-
 ροῖ άριστα τὸ καθῆκον τοῦτο τοῦ ἀξιωματοῦ του, διότι
 ἐπὶ τῶσφ ὥρας καθ' ἃς εὐρισκόμην ἀπέναντι αὐτοῦ, δέν
 ἠδυνήθην νά ἴδω τὴν παραμικρὴν στροφὴν εις τὸ πρόσω-
 πόν του. Ὁ παραδόξος οὗτος κανὼν καθίσταται τῶσφ
 μάλλον εκπληκτικὸς, καθ' ὅσον είναι γνωστὴ ή μυθική
 διάρκεια τῶν Ἀγγλικῶν Συνεδριάσεων, παρατεινομένων
 πολλάκις ἐφ' ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ δυστυχῆς Πρόεδρος οὐδό-
 λως δύναται νά καταλίπῃ τὸν βραχνιστικὸν θρόνον του,
 ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ μέλη άκωλύτως ὅταν θέλωσι δύνανται νά
 ἐξέρχωνται τῆς αἰθούσης και νά ἐπισκεπτόνται τὰ προ-
 κλητικὰ ἐστιατόρια. Καί αὐτὸ τὸ ὕδωρ ὅπερ λαμβάνει
 ένίστε, δέν δικαιοῦται ν' ἀπολαμβάνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖ,
 ἀλλὰ ὀφείλει νά κλινή ἐπὶ τοῦ κυπέλου με τυπικόν, πα-
 νηγυρικὸν και μυστηριώδη τρόπον, ἵνα μὴ ταραξῇ τὴν
 ἐπὶ τοῦ θρόνου ἰσορροπίαν του. Τοιαύτης παραδόξου ση-
 νῆς μάρτυς ἐγενόμην δὲς. Τέλος ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς
 τῶν Κοινοτήτων, οὔτε τραπεζῆς ἔχει πρό αὐτοῦ, οὔτε
 γραμματεῖς εις τὰ περίξ του, οὔτε ἀναλόγια, οὔτε κατα-
 τῶ δίδει τὸ ὕφος ὅπερ παρατηρεῖ τις εκ τινος κολοσσ-
 σιαίας εἰκόνας τῶν ἑρβοδόξων ἐκκλησιῶν, περιστώσας
 τὸν Σαβαῶθ.

[Ἡ συνέχεια εις τὸ προσεχές.]

Timeson

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ
 ΤΗΣ
 ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

[ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΑΝΤΑΓΩΓΙΚΟΥ ΜΑΣ]

Εἶναι ἔκτη και ἡμέσια.
 Τὸ μέγαρον τῶν Willis's Rooms, κείμενον ἐν τῇ ἐστίᾳ
 τῆς άριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου, είναι κατὰ τὴν ὥραν
 ταύτην λαμπρότατα φωταγωγημένον. Πληθῆς ὄχημά-
 των παντός είδους κατέχουσι κατὰ μέγα μήκος τὴν πρό
 αὐτοῦ ὁδόν. Καθ' ἑκάστην στιγμὴν ἀκούεται ὁ ἀκαριαίος
 κρότος τῶν άνοιγομένων και κλειομένων θυρίδων των,
 ἐν ᾧ τὴν ἀτμοσφαιραν πληροῦσιν αἱ εκπληκτικαί ἐπιφω-
 νήσεις τῶν ἀέργων τοῦ Λονδίνου, ὅτινες ἰστάμενοι στοι-
 χηδὸν πρό τοῦ μεγάρου, αισθάνονται άκατανόητον θέλ-
 γητρον, όταν ἀκούουσι και ένίστε παραδοῦσι τὴν ἀλλό-
 κοτον δι' αὐτοῦς γλώσσαν τῶν Ἑλλήνων ἐπισκεπτῶν.

Ἡ εἴσοδος είναι πλήρης θεραπόντων και προσκεκλη-
 μένων, ὧν τὴν διάρκειαν καθιστᾶ δυσχερῆ τὸ ὁμοίμορρον
 τῆς ἐπίσημου στολής. Εἰς τὰς κλίμακας τὸ πλῆθος λαμ-
 βάνει τὴν ὄψιν παραδόξου μυρμηκίε, και ὅταν φθάσῃ τις
 εις τὴν κορυφὴν τούτου, και εὐρεθῇ πρό τοῦ μεγαλοπρε-
 ποῦς ἀντιθαλάμου, πρέπει νά ἦναι πεπροικισμένος με ἐ-
 ζοχον πολιορκητικὴν πείραν, ὅπως δυνήθῃ νά εἰσέλθῃ ἐν
 τῷ πολυτελεῖ ἐκείνῳ χώρῳ, ὅπου ή Ἀγγλικὴ άριστοκρα-
 τία δίδει ἀδελφικὴν χεῖρα εις τὸ ἑλληνικὸν ἐμπόριον, ἵνα
 ἐκφράσῃ τὴν πρός τὴν Ἑλλάδα λατρίαν της, ὑπερνικῶ-
 σαν και αὐτὰς τὰς γενεαλογικὰς τῶν λόρδων προλήψεις.
 Ὁ ἀντιθαλάμιος οὗτος είναι κομψὸν τετραγώνον δωμά-
 τιον, τοῦ ὁποίου τὴν βορείαν και μεσημβρινὴν πλευρὰν
 κοσμοῦσι μακρὰ ἀνάκλιτρα ἐπεστρωμένα διὰ πορφυροῦ
 βελούδου. Ἐπὶ τῶν τοίγων ὠραταί εἰκόνας είναι άνηρ-
 τημέλαι, ὧν τὴν ιδεάν δέν ἠδυνήθην νά έννοήσω. Μία
 μόνον ἐξ αὐτῶν είναι σχεδὸν ή προσωποποιήσις τοῦ ἀγ-
 γλικοῦ χαρακτηῆρος, παριστώσα ὠρατὸν ξανθὸν άνδρα, διὰ
 τῆς μίεζ χειρὸς κατέχοντα κρατῆρα, και τὴν ετέραν ἀ-
 πλοῦντα ἐπὶ μεγάλης παροψίδος πλήρους ὀπωρῶν. Πρὸς
 τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν κομψὴ θύρα ἀποτελεῖ τὴν συγ-
 κοινοίαν μεταξύ τοῦ ἀντιθαλάμου, και τῆς μεγαλοπρεποῦς
 αἰθούσης, μεταβληθείσης ἤδη εις μαγικὸν ἐστιατόριον. Τὸ
 πλῆθος κυματίζει, τὰ πρόσωπα συνωθοῦνται πρός ἄλληλα
 πλήρη φαίδροτης και ζωηρότης, ἀενάως δὲ ή θύρα τῆς
 εἰσοδου δίκην ὀρητικοῦ χειμάρρου ἐχθύνει βρύματα ἐπισκε-
 πτῶν. Τέλος εις θεράπων, ἀναρτᾶ εις τὸν τοίχον τὸ διά-
 γραμμα τοῦ ἐστιατορίου, και ὀλόκληρον τὸ πλῆθος παρα-
 σπᾶται πρός τὰ εκει, ὅπου ἕκαστος προσπαθεῖ νά ἐξακρι-
 βώσῃ τὴν ἐν τῷ συμποσίῳ θέσιν του, και τοὺς μέλλοντας
 γειτόνας του.

Εὐρίσκομαι προσκεκολλημένος εις μίαν γωνίαν, ἀφ' ἣς
 καταγινομαι νά σπουδάζω τὸν γενικὸν ὄμιλον, και νά
 μελετῶ τὰς κινήσεις του. Τὸ βλέμμα μου ιδιαίτέρως ἀπόρ-
 ροφᾶται ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ και ποικίλου κύκλου τῆς ἐπι-
 τροπῆς. Ἐν μέσῳ τῶν ευγενῶν Λόρδων τῆς Ἀγγλίας, ἐν
 μέσῳ τῶν ἐξιοπρεπῶν ἐμπόρων τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Ἑλλάδος,

παρατηρεῖται ή μάλλον διαλάμπει, ή φαίδρα, ἀγγίλους,
 και κομψὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Βασιλέως
 μας. Ὁ κ. Γεννάδιος ἔχει τὴν ἐσπέραν εκείνην ζωηροτά-
 τιν τὴν ιδιάζουσαν αὐτῷ ἐκφρασιν, ἥτις τῷ δίδει τὸν
 χαρακτήρα προσώπου ἀνατραφέντος ἐν Αὐλῇ. Οἱ νεανικώ-
 τatoi χαρακτηῆρες του συνδυάζονται γοητευτικώτατα μετὰ
 ὕφους τινος διπλωματικῆς σοβαρότητος, ὅπερ τὸν πλη-
 ροῖ ἀξιοπρεπείας. Καί ἐν ᾧ τὸ γοργὸν βλέμμα του τῷ
 δίδει τὴν ὄψιν στρατηγῶ ἐπισκοποῦντος πεδίων σπου-
 δαίας μάχης, τὸ γλυκὺ μειδίαμά του τὸν παριστᾶ ὡς
 περικαλλῆ νεανίαν ὑριστάμενον τοὺς πρώτους αἰσθημα-
 τικὸς παλμούς. Εἶναι κάλλιστον θέαμα διπλωμά-
 του, όστις με ὄλην τὴν ἑλλειψιν διόπτρων, με ὄλην τὴν
 ἡδυπαθῆ ροδαλότητα τῶν χειλέων του, με ὄλας τὰς
 χαρίεσσας κινήσεις τοῦ σώματός του, με ὄλην τὴν βυθι-
 κὴν διάπλασιν τοῦ λεπτοποῦς μύστακός του, δέν παύει
 τοῦ νά εκπληροῖ δραστηριῶς και θαυμασίως τὴν ἐπίπο-
 νον και πολυμέριμον ἀποστολὴν του. Οὕτω εκ τῆς γω-
 νίας μου ἐνησχολούμην εις τὸ ν' ανατέμνω τοὺς χαρακτη-
 ρας τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος, ὅτε τὸ ζωηρὸν
 βλέμμα του ρίπτεται ἐπ' ἑμοῦ. Ἡ φυσιογνωμία του γίνε-
 ται φαειρότερα κ' εὐμενεστέρα, και λαμβάνει τὴν ευγένειαν
 νά στραφῇ ιδιαίτέρως πρός ἐμέ, και νά μοι ἀποτείνῃ εἰ-
 λικρινεῖς τινες φιλοφρονήσεις ἅμα τῇ προσεγγίσει μου.
 Τότε δέν ἠδυνήθην ή νά θαυμάσω τὸν χαρακτήρα τοῦ ἐ-
 πισήμου τούτου Ἑλλήνου, τὸν ὅποτον ή αἴγλη τῆς ἀρι-
 στοκρατίας μεταξύ τῆς ὁποίας εὐρίσκεται, δέν θαμβώνει,
 ὡστε νά μὴ διακρίνῃ τὰ πρόσωπα τοῦ ἔθνους ὅπερ ἀντι-
 προσωπεύει.

Ἄλλ' ἴδου ὁ κ. Πατρίκιος. Ὁ παραδόξος οὗτος αἰσθη-
 ματικὸς χαρακτηῆρ, όστις παρίσταται ένταῦθα ὡς ἐμφυ-
 χος ἀντίθεσις τῆς ὕλικῆς ἐποχῆς, και τοῦ ὕλικου ἔθνους,
 ἐν οἷς ζῆ, οὐ τινος ὁ βίος διέρχεται ἐν τῇ ὀμίχλῃ τοῦ
 Λονδίνου μεταξύ τῆς μουσικῆς, τῆς ποιήσεως, και τῆς
 ζωγραφικῆς, και όστις διαχειρίζεται τὸν χρωστήρα τῶσφ
 θαυμασίως, ὅσφ και τὸ κλειδοκόμεθαλον, ὅπερ τῷ παρέχει
 φήμην ἐν τῇ μεγαλοπόλει αὐτῇ. Ὁ κ. Πατρίκιος είναι
 ἡφαιστειον φιλελληνικῶν αἰσθημάτων, ή μάλλον πατριω-
 τικῶν, είναι ὁ ένθουσιώδης Ἑλληὴν όστις ἡμέραν τινα
 ἀνατυλίξας ἐνώπιόν μου τὴν πολύτιμον συλλογὴν ἣν ἀπε-
 τέλεσεν, ἐπιδιώξας και συνδυάσας πολλὰς λαμπρὰς εἰκό-
 νας τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας μας εἶπεν ένθουσιώδως :
 «Ἡ μόνη φιλοδοξία μου είναι τὸ νά κοσμήσω δι' αὐτῶν
 τὴν Ἑλλάδα μας».

Ὁ αἰσθηματικὸς λοιπὸν και εὐγενέστατος οὗτος άνήρ
 εὐρίσκειται κατὰ τὴν περίστασιν αὕτην εις τὸ σταδίον
 του. Πρὸ ἡμερῶν μεριμνᾶ και αγωνιᾶ πρός ἐπίσκεψιν τοῦ
 μεγαλοπρεποῦς ἔργου τῆς ἐσπέρας εκείνης. Παρασκευάζει
 τὰς μουσικὰς συνθέσεις, συντρέχει τὰ πρόσωπα τῆς ἐπι-
 τροπῆς, ὀμιλεῖ πανταχοῦ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, ἀναλαμβάνει
 σχεδὸν τὸν διοργανισμὸν τῶν πάντων, κατορθώνει νά συγ-
 κροτήσῃ μουσικὸν ὄμιλον φωνητικῆς μουσικῆς, και μόλα
 ταῦτα δέν λησμονεῖ τὴν ὀθόνην του και τὸν χρωστήρᾶ
 του, και μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας, καταγίνεται νά
 προσθέσῃ καλλιτεχνικὰς τινες γραμμάς ἐπὶ τῆς ὠραίας
 τοπογραφίας, ἥτις τὸν ἀπασχολεῖ. Δέν ἠδυνάμην ή νά
 περιγράψω τὸν περιεργον τούτον χαρακτήρα, όστις ἐχη-
 σίμευε τὴν ἐσπέραν εκείνην ὡς μοχλὸς τῆς τελετῆς, ὅπως
 τὸν παρουσιάσω ένταῦθα εὐκρινέστερον, με πρόσωπον τε-
 παραγμένον, με κινήσεις στενοχωρίας, με ἐκφρασιν δυσά-

ρεσκείας, διότι το ωραιότερον τῶν σχεδίων του ἀναίμαχτος, καὶ τὰ Ἐθνικὰ ζῆματα, ὧν τὴν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκτέλεσιν εἶχε λαμπρότατα διοργανώσει, δὲν ἠδύνατο ν' ἀντηγήσωσιν, ἐνεκεν ἑλλείψεως δικαστήματος πρὸς τοποθέτησιν τοῦ χοροῦ του.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην ἀκριβῶς ἀκούεται ἡ ἐπι τὰς τραπέζας πρόσκλησις, καὶ ἀπάντες οἱ προσκεκλημένοι κυματηδὸν εἰσρέουσιν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ μετασκευὴ τῆς αἰθούσης ταύτης εἰς ἐστιατόριον εἶναι καλλιτεχνικωτάτη. Φαντάσθητε ἐν κολοσσαίῳ σχῆμα Π περιέχον μεταξὺ τῶν δύο ἀκρων σκελῶν του πέντε ἕτερα ὁμοίμορφα καὶ ὁμοιομήκη. Ἀπαντα ταῦτα συνίστανται ἐξ ἐκτεταμένων μεγαλοπρεπῶν τραπέζων, ἐνῶ ἡ ἐπι τῶν ἐπτὰ τούτων σκελῶν στηριζομένη πλευρὰ ἔχει διακρυσταλλωθῆ ἐπι τὸ πολυτελέστερον ἀποτελοῦσα ἑτέραν μακροτάτην τράπεζαν, κατέχουσαν ὅλον τὸ μέγα μήκος τῆς αἰθούσης. Εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης ταύτης εἶναι ἡ θέσις τοῦ Προέδρου, ἀνωθεν δὲ τῆς θέσεως ταύτης ἀκριβῶς συμπλέκονται δύο μεγάλαι σημαίαι, Ἑλληνικὴ καὶ Ἀγγλική. Τὸ αὐτὸ σύμπλεγμα, παριστῶν συμβολικῶς τὸν ἀναγκασμὸν δύο Ἐθνῶν, ὧν τὸ μὲν ὑπῆρξε, τὸ δὲ ὑπάρχει μέγα, διακρίνεται εἰς τὸ βῆθος τῆς αἰθούσης, ὑπεράνω τοῦ περιβάλλοντος τῶν μουσικῶν. Πληθὺς κατόπτρων μεγαλοπρεπῶν καλύπτει τὴν δεξιὰν πλευρὰν, ἐνῶ τὴν ἀπέναντι ταύτης πληροῦσι μικραὶ τράπεζαι χρυσεοχρῶσαι πρὸς ἀπόθεσιν καὶ διακρυσταλλωθῆ τῶν διαφόρων στοιχείων τοῦ γεύματος. Ἐπι τῆς ὀροφῆς διαγράφεται λαμπρὰ τοιχογραφία, πρὸς ἐξήγησιν τῆς ὁποίας αἱ μυθολογικαὶ μου γνώσεις δὲν ἀρκουσι, καὶ λαμβάνω τὴν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς τοῦ ἐξοτιμίου φίλου κ. Βαλέττα, ὅστις μετὰ τὴν συνῆθη του ὀξυδέρκειαν ἀναγνωρίζει ἐκεῖ τὴν Μελοπομένην περιστοιχιζομένην ὑπὸ μικρῶν περικαλλῶν Ἐρώτων. Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ταύτης ἀνῆρτῆται διαχύνοντες κύματα λάμπσεως τρεῖς μεγαλοπρεπέστατοι πολύφωτοι λαμπτήρες, ὧν ὁ μέσος παριστᾷ τὸ ἐκπληκτικὸν σύμπλεγμα ἑκατὸν φώτων, οἱ δὲ λοιποὶ περιέχουσιν ἀνὰ πεντήκοντα. Εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης τραπέζης περίξ τῆς θέσεως τοῦ Προέδρου κείνται δύο μεγαλοπρεπέστατα πολυκλάδα κηροπήγια, ἐφ' ἑκάστου τῶν ὁποίων παρατηροῦνται περὶ τὰ εἴκοσι κηρία, ἐνῶ τὰ δύο ἄκρα τῆς καθὼς καὶ ὅλας τὰς ἄλλας μικροτέρας τραπέζας στολίζουσι παρόμοια κηροπήγια, ὧν ἕκαστον ἀναδίδει περὶ τὰ δέκα φῶτα. Ἀπαντα αἱ τράπεζαι εἶναι κεκοσμημέναι πολυτελέστατα. Ἐπι τῆς ἐπιφανείας τῶν λαμπραῖ ἀνθοδόχαι πλήρεις τῶν ὠραιότερων εὐρωπαϊκῶν ἀνθέων, αὐξάνοντων ἐν αὐταῖς, ἀποτελοῦσι τὸν φυσικώτερον καὶ τερπνότερον στολισμὸν, δίδουσαι εἰς τὰς τραπέζας τὴν ὄψιν περιέργων κήπων, ἐνῶ διάφορα ἄλλα ἀνθὰ ἀρτίως δραπέντα, συμμιγνύουσι τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ποικίλα χρώματά των μετὰ τῶν σπανιωτέρων καὶ ὠραιότερων ὄσπερ τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων. Εἰς τὸ κέντρον κυρίως τῆς μεγάλης τραπέζης παρασπᾷ τὴν προσοχὴν μου κομψότατον κἀνιστρον, πλήρες σταφυλῶν τόσοσιν εὐμεγέθων, ὡστε πρὸς στιγμὴν ἀκριβῶς περὶ τῆς φυσικότητός των. Αἱ πολυποικίλοι φιάλαι καὶ τὰ πολύχροα κύπελλα, ἀνταντακλῶντα τὰ χρώματά των εἰς τὸ ἀπλετον φῶς τῶν μεγαλοπρεπῶν λαμπτήρων, ἐκχύνουσιν ἀστραπὰς ἐχούσας τῆς Ἰριδος τὴν ποικιλίαν. Τέλος τὰ πάντα συνεννοῦνται, ὡπὼς ἀποτελῶσι μαγικώτατον σύνολον πολυτελείας, κανονικότητος, κομψότητος, ὅπερ δίδει εἰς τὴν ἐκτεταμένην ἐκείνην αἴθουσαν τὴν ὄψιν αὐτοκρατορικοῦ ἐστιατορίου.

Αἱ πεντήκοντα θέσεις τῆς μεγάλης τραπέζης καὶ αἱ εἰκοσι καὶ πέντε ἐκάστη; τῶν λοιπῶν εἶναι ἤδη πεπληρωμένοι. Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει ν' ἀναπέμπῃ ἠδυπαθεστάτους ἤχους, ὑπὸ τὴν φαιδρὰν ἐπήρειαν τῶν ὁποίων ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἀγαλλίασις διαχύνεται εἰς ὅλων τῶν συνδιαιτημένων τὰ πρόσωπα. Ἀρχονται αἱ πρῶται ἐκπυροσκοπήσεις τῶν πωμάτων τοῦ ἀφρώδους καμπανίτου, τὰς ὁποίας διαδέχεται ἡ ἀνώμαλος κλαγγὴ τῶν συγκρουομένων τῆς τραπέζης σκευῶν. Οἱ θεράποντες (waiters) πρέχουσιν ἐνθεν κἀκεῖθεν μετὰ τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην εὐστροφίαν καὶ δεξιότητα, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν μακρὰν πείραν. Εἶναι πλήρεις σπουδῆς καὶ ἀσχολίας, καὶ μόλα ταῦτα ἀρκεῖ τις νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ διὰ κραταεταμένου βλέμματος, ἀπερχομένους εἰς τὰς τραπέζας τῶν πρὸς ἄγρην παροφίδων, ὅπως περατηρήσῃ τὰ πρὸς ἀλλήλους νεύματά των, τὰ ἐμφαντικὰ μειδιήματα καὶ τὰς εὐφρεστάτας καὶ περιέργους λογομαχίας των, ἀτινα παρεσκευάσαν εἰς τὰ ἀφελῆ ταῦτα ὄντα θέσιν ἐν ταῖς σελίαις τοῦ Σαίξσπηρ. Ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἀλλοκότου ταύτης μελέτης μου, ἐκκενῶ ἐν κύπελον πλήρες καμπανίτου, ἐκτυλίσω τὸ χειρόμακτρόν μου καὶ ρίπτω τὸ πρῶτον ἀπληστον βλέμμα ἐπι τοῦ πρὸ ἐμοῦ κομψοτάτου δελτίου. Ἐπι τοῦ ἐξωτερικοῦ του μέρους διαγράφονται ἐν συνδυασμῷ τὰ στέμματα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀγγλίας, ἐν περιθωρίῳ ἐκ δαφνῶν, ὑπὸ τὰ ἐμβλήματα δὲ ταῦτα τῶν δύο Ἐθνῶν σημειοῦται διὰ κυκλῶν κεφαλαίων γράμμάτων ὁ σκοπὸς τοῦ συμποσίου: «Ὁ πανηγυρισμὸς τῆς εἰρηνικῆς παραδόσεως τῆς Θεσσαλίας». Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Menu, παρατηρῶ ἐπίσης ἀρκετὴν πανήγυριν, πλὴν οὐχὶ καὶ μεγάλην εἰρήνην, τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὸν στόμαχον. Τὰ ἐξῆς εἶναι τὰ παραθέματα τοῦ διεθνούς γεύματος:

- POTAGES
- Consommé Printannière. Fausse Tortue. Mulligatowney.
- POISSON
- Saumon, Sauce d'Homard. Filets des Soles à la Vénétiennne Blanchaille.
- ENTRÉES
- Côtelettes d'Homard aux Truffles. Ris de Veau, Sauce Tomate.
- RELEVÉS
- Dindon rôti au Perigord. Selles de Mouton. Jambons de York.
- ROTIS
- Oisons. Ptarmigan. Petits pois d'Algers.
- ENTREMETS
- Macaroni au Gratin. Gelée Marasquin. Gelée au Fruit. Suedoise des Pêches. Crème a la Vanille. Plombier d'Abricot.
- GLACES
- Eau d'Orange. Crème an Caffé.

Ἐν τῇ ποικίλῃ παρατάξει τῶν φιαλῶν διαβλέπω τὴν ἀναπλήρωσιν σπουδαίας ἑλλείψεως, διότι ἐὰν δὲν ἀντιπροσωπεύετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην διὰ τῶν σημαίων ἢ διὰ τῶν προσώπων ὀλόκληρος ἡ Ἐθρῶπη, ἀντεπροσωπεύετο τοῦλάχιστον διὰ τῶν εὐεργετικῶν τοῦ Βάκχου δωρημάτων. καὶ οὕτως εἰς τὸ πολύχρονον περιεχόμενον τῶν κυπέλλων, διακρίνεται ἡ ἠδυπάθεια τῆς Ἰταλίας, ἡ χάρις τῆς Γαλλίας,

ἡ ζωηρότης τῆς Ἰσπανίας, ἡ ῥώμη τῆς Οὐγγαρίας, καὶ ἡ ἀφέλεια τῆς Ἑλλάδος.

Εἶμαι κατατεταγμένος εἰς τὴν πρώτην πρὸς τὰ δεξιὰ τράπεζαν. Πρὸς τὰ δεξιὰ μου εἶναι εἰς Ἑλληνα φίλος μου, πρὸς τ' ἀριστερὰ Ἀγγλος τις εὐγενεστάτης φυσιογνωμίας, πλὴν ἀγνωστος εἰς ἐμέ. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατὰ τοῦ ζωμοῦ ἐπιθέσεως συνομιλεῖ ἐν μεγάλῃ περιπαθείᾳ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος μετ' ἑτέρου τινὸς Ἀγγλου, γέροντος ἀξιοπρεποῦς, μετ' ἑλευκὴν γενειάδα, κατέχοντος τὴν κορυφὴν τῆς τραπέζης μας. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ θεράπων ἀνήγειρε τὴν παροφίδα μου, ὁ γείτων μου οὕτως κατάρθωσε νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα του ἐπι τοῦ δελτίου μου.

— Δόκτωρ X... ἀνεφώνησεν ἀγγλιστί. Εἶτα μετὰ ξενικῆς προφορᾶς προσθέτει ἑλληνιστί: Εἶστε ἰατρός, κύριε; — Ὅχι, ἀπάντησα ἐπίσης ἑλληνιστί, ἤμην νομικὸς ἄλλοτε.

Πλὴν φαίνεται, ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ γνώσεις τοῦ γείτονός μου, περιορίζοντο μόνον εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην, καθότι δὲν ἠγνόησε τὴν ἀπάντησίν μου, ἣν ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβω ἀγγλιστί.

— Χαίρω πολὺ, μοὶ λέγει εἰς τὴν γλῶσσάν του, διότι ἐγὼ εἶμαι Barrister (δικηγόρος).

Προσπάθησα τότε πλήρως περιεργεῖσθαι ν' ἀνακαλύψω τ' ὄνομά του διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἣς αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὸ ἰδικόν μου, ἀλλ' ἀτυχῶς τὸ δελτίον του, ἀπεκρύπτετο ἐντελῶς ὑπὸ μιᾶς φιάλης Xerez. Εὐτυχῶς ἠγνόησε τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν ἐκπληρώσῃ.

— Ὀνομάζομαι Σκίννερ, μοὶ λέγει μετριοφρόνως. Ἡ χάρις καὶ ὁ ἐνθουσιασμός μου ὑπῆρξαν ἀπερίγραπτοι. Εἶχον πλησίον μου τὸν φιλελληνικώτατον ἀνταποκριτὴν τῶν «Daily News», οὗ τὸ ὄνομα εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ ἀξιολόγου ἀνταποκριτοῦ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰς συνδιαλέξεις, καὶ τὰς ἀνταποκρίσεις του, καθότι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παρετήρησα καὶ ἕτερον εἶδος ἐκδηλώσεως τοῦ ὑπὲρ τῆς πατρίδος μας αἰσθηματός του, ἐκδηλώσεως βακχικωτάτης καὶ σέξιν ἐχούσης πρὸς τὸν ἐν τῇ τραπέζῃ κείμενον οἶνον «τοῦ Ἀρχιελεάγου». Ἡ παρ' αὐτὸν φιάλη δὲν ἐβράδυνε νὰ κενωθῇ εἰς πείσμα τοῦ ἀθίκτου καμπανίτου καὶ τῶν περιφρονηθέντων ποτῶν τῆς Ἰσπανίας.

— Νέκταρ! ἀνέκραξεν ὁ λαμπρὸς ἀνὴρ, ρίπτων περιληπτικὸν βλέμμα εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς τραπέζης, καὶ ἀλιεύων ἀσπλάγχχνως ὅλας τὰς φιάλας τοῦ ἑλληνικοῦ οἶνου, τὰς ὁποίας κατῶρθον ν' ἀνακαλύψῃ, ἐν ᾧ ἐγὼ τὸν ἐβοήθουν καθ' ὅσον ἠδύναμην εἰς τὸ ληστρικὸν τοῦτο ἔργον του, καὶ δὲν ἠδύναμην νὰ θαυμάσω τὸν προληπτικὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ αἰσθηματικοῦ ἐκείνου φιλέλληνο, ἐν τὸ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μας αἰσθηματικὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὡστε νὰ προτιμᾷ τὸ ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο ὑγρὸν ὅπερ ἐκαλεῖτο οἶνος τοῦ Ἀρχιελεάγου, τοῦ ἀφρώδους καμπανίτου, τοῦ ζωηροῦ οὐγγρικοῦ, καὶ τοῦ ἠδυπαθοῦς Οporto

Κατέπινον τὴν ἑκτην δόσιν καμπανίτου, καὶ ἤκουον τὴν ζωηροτέραν περίοδον τοῦ φιλελληνικοῦ διαλόγου τοῦ γείτονός μου, ὅτε τὸ garçon μετ' ἐπλησίασε μετὰ τὰς χεῖρας πλήρεις πινακίων.

— Dindons rôti au Perigord, ἀνεφώνησε. — Τί εἶναι αὐτὸ; ἐρωτᾷ εἰς Σκώτος ἀπέναντί μου καθήμενος.

— Turkey, τῷ ἀπαντᾷ ἀγγλιστί.

Ἡ διλημματικὴ αὐτῆ λέξις ἦτις ἐν τῇ ἀγγλικῇ γλώσσῃ ἐννοεῖ τὸν Ἰνδιάνον, ἀλλὰ συνάμα καὶ τὴν Τουρκίαν, ἐμπνέει εἰς τὸν πρὸς τὰ ἀριστερὰ μου ἑλληνα φίλον μου εὐφύεστατον λογοπαίγνιον.

— Λοιπὸν, μοὶ λέγει, δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἀναίμακτον τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας, ἐνταῦθα.

— Διατί; ἠρώτησα ἐκπληττόμενος.

— Διότι, ἀπαντᾷ ἀγγλιστί, ἐσπάρχη ἡ Τουρκία (Turkey). Ἄγνοα ἐὰν εὐρισκόμεν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ λογοπαίγνιου τούτου, ἀλλὰ τὸ μόνον ὅπερ δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω, εἶναι ὅτι ἐπατέθη ἠρωικώτατα, καὶ κατατρεπτικώτατα κατὰ τοῦ τρυφερωτάτου Turkey.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Σκίννερ ὀφίστατο τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀξιώματος ὅτι πανταχοῦ ὑπάρχει κόρος. Καὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐξήλωσε τὴν ἀνδρῆ ἰσχύν του, καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ Ὀλυμπίου νεκταροῦ (ἐκδοσις βελτιωμένη), ἀνέλαβε φιλοσοφικὸν ὕφος καὶ τὸ βαθὺ βλέμμα του ἀληθῆς βλέμμα ἀνταποκριτοῦ, περιπλανᾶται ἥρεμα ἐπι τῶν ἀντικειμένων τῆς αἰθούσης.

— Ἴδὲ, μοὶ λέγει γαλλιστί, διὰ νὰ μὴ ἀκούσωσιν οἱ παρακαίμενοι ἀγγλοι, ἰδὲ πόσον βυραρὰ εἶναι ἡ ἑλληνικὴ σημαία, ἥτις εἶναι ἀνηρτημένη ἀνωθεν τοῦ Προέδρου. Τί κρῖμα! Προσέθεσεν ὁ λαμπρὸς φιλέλληνας μετ' ἀνεκφράστου ὕφους βαθυτάτης θλίψεως.

Εἶχε δίκαιον, καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι τόσοσιν ἐπαλαιωμένον ἦτο τὸ ὕψωμα ὅπερ ἀντεπροσώπευεν εἰς τὴν κυριωτέραν ἐκείνην θέσιν τὴν Ἑλλάδα, ὡστε ἀντὶ τοῦ ἀθίου λευκοῦ χρώματος, παρὰ τὰς κυανᾶς γραμμὰς παρετηρητο ἐπίπεδον, μέλλον μέλαν. Ἄγνοα πῶς διέφυγε ἡ μεγάλη ἐκείνη ἑλλείψις τοῦ διοργανιστᾶς τῆς τελετῆς. Σαρκαστικὸν τι πνεῦμα ἠδύνατο κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ψυχὸς σημαία ἦτο πλέον εὐαίσθητος ἀπὸ τὰ ἐμψυχα ὄντα, ἀτινα εὐρίσκοντο ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ ἐκείνῳ περιβάλλῳ, καὶ ὅτι ἐπένθει ἐν τῇ μελανοῦσῃ ὄψει τῆς τὴν πικρὰν τύχην τῶν συμπαθῶν Ἠπειρωτῶν.

Ἐν τούτοις ὁ παρατηρητικὸς ὀφθαλμὸς τοῦ γείτονός μου ἐξηκολούθει τὴν περιοδείαν του. Αἴφνης οὕτως ἀφίνει κρραυγὴν ἐκπληξέως.

— Voyez là-bas! μοὶ λέγει. Κύτταξτε ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πέμπτης τραπέζης. Βλέπετε ἕνα εὐρυσσον, ἠλικιωμένον λευκότεριχα ἄνδρα; Αὐτὸν ὅστις γελᾷ ἤδη; — Ναι.

— Πρόσεξτε τον καλῶς. Ὀνομάζεται Cotton. Γαλλικὸν ὄνομα κἀππα ο μικρὸν, τοῦ...

— Ἐννοῶ, εἶπον διακόψας τὴν πομπώδη ταύτην ἐκτύλιξιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀφραβήτου.

— All right Cotton! Πρὸ ἐξ ἑτῶν σχεδὸν ἦτο Λόρδος δῆμαρχος ἤδη εἶναι μέλος τοῦ κοινοβουλίου, καὶ εἰς ἐκ τῶν φανατικωτέρων συντηρητικῶν. Μόλα ταῦτα εἶναι θερμότατος φιλέλληνας, καὶ εἶναι περίεργον νὰ εὐλέθῃ τις ὅτι τὸ αἰσθημα εἰς τὸν ἀνθρωπον αὐτὸν εἶναι μεγαλειότερον τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν του, καὶ ὅτι ἄκρος συντηρητικὸς οὗτος παρειαίρεται εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τοῦ καλλιτέρου ἔργου τῶν ἀντιπάλων του φιλελευθέρων. Splendid!

Ἡχαρίστησα τὸν εὐγενῆ γείτονα μου διὰ τὴν λαμπρὰν ταύτην πληροφορίαν, καὶ ἐξηκολούθησα παρατηρῶν μετὰ θαυμασμοῦ τὸ ἐξαιρετον ἐκεῖνο πρόσωπον, ἐφ' οὗ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν μου.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

(Κάτωθεν τῆς μεγάλης οἰκίας Μελεῖ)

ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ἀγγέλλεται ἡ πώλησις ἀρωμάτων
εἰς ὠρισμένας καὶ συγκαταβατικὰς τιμὰς.

Vinaigres—Eaux de Cologne—Brillantine—Cold
Cream—Pommades—Eaux Athéniennes—Eaux de
Quinine—Elixirs des dents

Τὰ πάντα ἐκ τῶν διασήμων γαλλικῶν Οἰκῶν

PINAUD, VIOLET, ETC.

Ἐκάστη φιάλη τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν

Μόνον δρ. ν. 2

* *

ΣΑΠΩΝΕΣ: Thridace, Veloutine, Miranda=δρ.
νέας 2.—Eaux allemandes=δ.ν. 4.—Laits d'Iris
δ.ν. 4,50.—Poudre de Veloutine=δ.ν. 4.—
Crème de Lys=δ.ν. 2,50.—Laits antéphéliques=
δ.ν. 2.—Crèmes Pompadour=δ.ν. 6.—Elixirs et
Poudres διὰ τοὺς ὀδόντας τῶν John Evans, Pierre et
Botot=δ.ν. 2,50.

* *

Εἰδικὴ ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΝ Τῷ ΑΥΤῷ ΚΟΥΡΕΙῳ

=ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ ΑΤΚΙΝΣΩΝ=

ΕΝ Τῷ ΑΥΤῷ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙῳ πωλοῦνται ἐπίσης
AUX DE COLOGNE α. μεγέθους δρ. ν. 10, δευτέρου
μεγέθους δρ. ν. 5 καὶ τρίτου μεγέθους δρ. ν. 3.

ΜΥΡΑ διὰ ρινόμικτρον διαφόρων εἰδῶν γ' μεγέθους
δρ. ν. 4,50, δευτέρου μεγέθους δρ. ν. 2,60.
MACASSAR OIL, δρ. ν. 4.—Stephanotis Brillantine
δρ. ν. 2.—Διάφορα Eaux de Toilette, δρ. ν. 3,50.
Toilet Vinegar, δρ. 2.—Σάπωνες Windsor πακέτα
ἀνὰ δρ. ν. 3, πρὸς δὲ καὶ εἰς ῥάβδους δραμίων 85, δρ.
1, Σάπων Γλυκερίνη εἰς ῥάβδους δραμίων 75, δρ. ν. 1.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ πωλοῦνται ἐκτάκτου κομ-
φότητος: λαιμοδέται, μπαστούνια, ψῆκτριαι,
τσατσάριαι, σιγαροθήκαι ἐκ ταρταρούγας, ψαλιέδια,
ξυράφια καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα. (10—6)

Ἦνοιξεν !!! Ἦνοιξεν

πρὸ πέντε ἡμερῶν γελῶεν καὶ ἐρυθρόχρουν ὡς

ΜΗΡΙΖΟΔΑ αἰμοσταγῆς τὸ

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ

Η ΕΛΛΑΣ

καὶ σὺν αὐτῷ ἦνοιξαν καὶ τόσοι στόμαχοι τοσοῦτων πε-
λατῶν τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ξενοδοχείου, οἵτινες ἐν μέσῳ
γελῶτων καὶ θυμηδίας καὶ τσασύτης φαντασιώδους πο-
λυτελείας καταβροχθίζουσι τὰ τερψιελάρυγγια φαγη-
τά του.

Ἔχουν ὅλα ἐλκυστικὴν δύναμιν ὡς κόραι σφριγῶσαι!
Κάμνουν θαύματα, διότι σὲ χορταίνουσι εὐθύς, ἐνῶ ἅμα
καθίσθης νομίζεις ὅτι δὲν θὰ γλυτώσῃς μὲ πέντε μερίδαις
τούλάχιστον!

Ἔχουν τὸ ἰδιαιτέρον προσὸν νὰ σοῦ πληρῶνουν μὲ τὸ
αἱματόχρουν νόμισμα τῆς ὑγείας τὸ ὥχρον τοῦ Γεωργίου.

Διὰ τοῦτο

γίνεται ἐφοδος ἀπὸ τῆς 11ης π. μ. καὶ τῆς 6ης μ. μ
ὑπὸ τῶσων πολιορκητῶν στομάχων.

ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ἂν γελασθῆς καὶ ὑπάγῃς κατὰ τὴν 11
μυσημέρι ἢ τὴν 8 τὸ βράδυ δὲν θὰ εὕρῃς οὔτε πατάταν.

Ἡ ὑπηρεσία

διεξάγεται ὑπὸ γ α ρ σ ι ῶ ν π ρ ὶ τ η ς μὲ ταχύτητα ἡλεκτρι-
κοῦ σπινθῆρος. Πρὶν ξεδιπλώσῃς τὴν πετσέτα σου ἔχεις ἐνώπιόν
σου τὸ φαγητόν. Σὲ ὑποχρῶνουν μέχρι . . . μπαξιολοῦ.

Ἡ καθαριότης

ὡς παρθένος ἰδιότροπος, μὲ λευκὴν ἐσθῆτα καὶ λευκοτέρους βρα-
χιόνας διατάττει τὰ πάντα κατὰ τὸ ἴδιον αὐτῆς σύστημα.

Ἡ ΠΡΟΤΟΤΥΠΙΑ ^{φθάνει μέχρι τοῦ} ^{διπλώματος τῶν} ΠΕΤΣΕΤΩΝ !!!

Οἱ πολυέλαιοι, τὰ διπλὰ παραπετάσματα, τὰ ἐπιπλα,
ἡ ἐπίστρωσις τῶν τραπεζῶν, ὁ χρωματισμὸς τῶν τοίχων,
ὄλα, ὄλα, δεικνύουσι πρωτότυπον πνεῦμα καλαισθησίας
(bon goût) καὶ πρὸς στιγμὴν νομίζεις ὅτι εὕρισκασαι εἰς
ἐστιατόριον τοῦ Palais Royal.

Ἡ Κεντρικότης τοῦ Ξενοδοχείου

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ παρὰ τὴν πλατεῖαν Συντάγ-
ματος, θέλει καταστήσει αὐτὸ κέντρον τοῦ καλλιτέρου κόσμου καὶ
τῶν μεγαλοπρεπεστέρων γευμάτων. Καὶ τοῦτο προνοήσας ὁ ἀξίος
διευθυντὴς αὐτοῦ, ἐφρόντισε νὰ διασκευάσῃ καὶ ἰδιαιτέραν αἰθου-
σαν, ἐπίσης μεγαλοπρεπῶς εὐπρεπισμένην, δι' οἰκογενεῖας καὶ ὁμί-
λους φίλων.

Κατὰ πάντα

εἶναι εὐρωπαϊκώτατον, ἀμίμητον, καὶ ὅστις ἐννοεῖ νὰ
τρώγῃ καλὰ καὶ πληρῶνῃ τίποτε, ἄς εἰσέρχεται εἰς τὸ
λαμπρὸν καὶ ἀρτισύστατον

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ

"Η ΕΛΛΑΣ"

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, παρὰ τῆς πλατεῖας Συντάγματος

καὶ ἐκεῖ Au revoir! [E,—4]